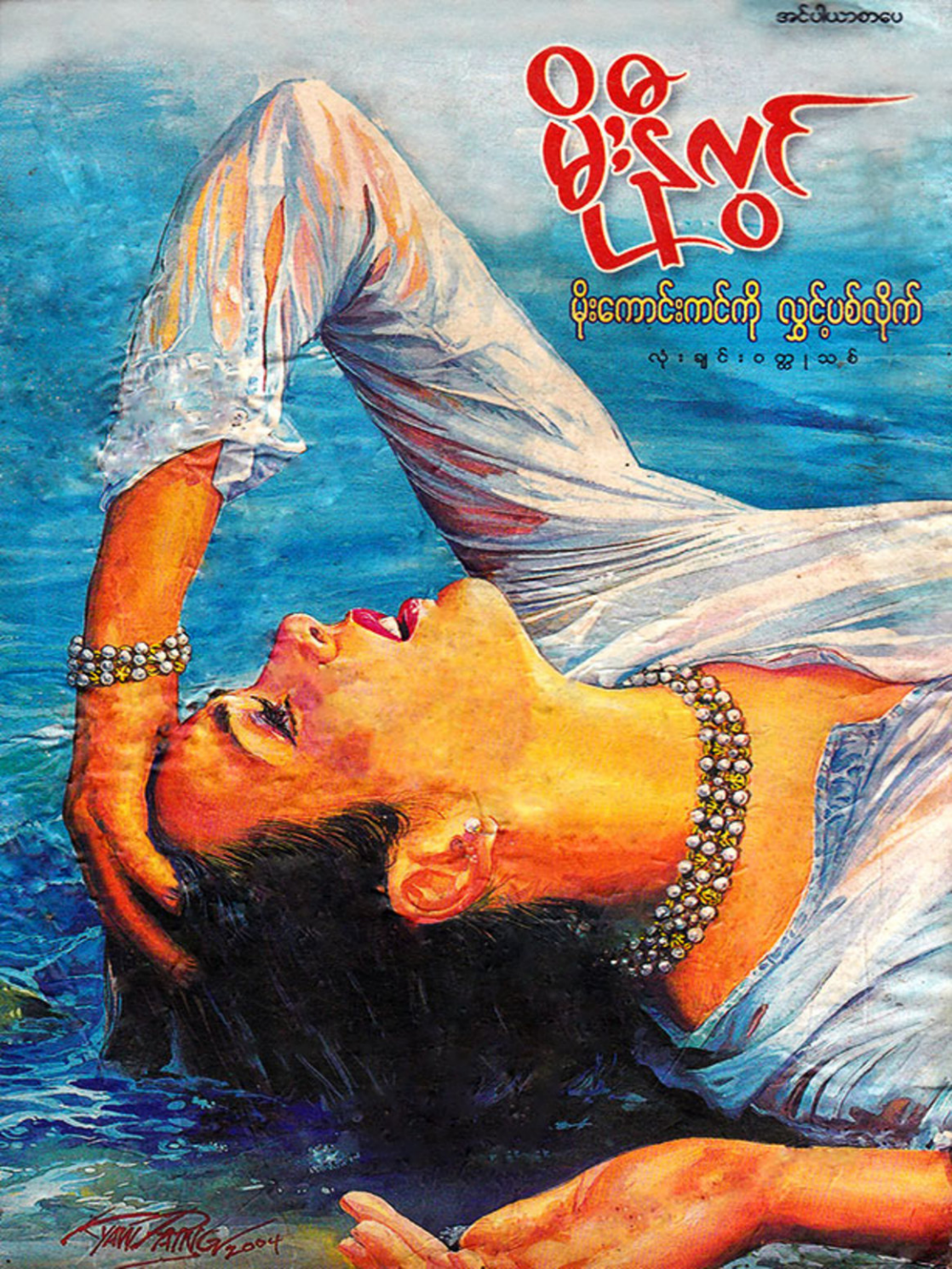

ဝေ မိုးလင်း ပြာ

မိုးကောင်းကင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်

လှ : မျှင်းဝတ္ထု | ၁၀၆

YAN LING 2004

ဝန်ခံချက်

ဤဇာတ်လမ်းသည် အနုပညာနှင့် စာနယ်ဇင်းလောကကို နောက်ခံထား၍ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤဇာတ်လမ်းအား ပို၍ သဘာဝကျကျ ယုတ္တိရှိလာစေရန် ပြင်ပမှ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသော အနုပညာရှင်၊ စာနယ်ဇင်းသမား လူပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ အမည်နာမ်စားတို့ အား သုံးစွဲရေးသားခဲ့ သည် ကို နားလည်ပေးပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ ။ အကယ်၍ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပါ အဖြစ် အပျက်တို့ သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် တူညီသွားခဲ့သည် ရှိသော် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်သွားခြင်း သာဖြစ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှင့် ဤဇာတ်လမ်းပါအကြောင်းအရာတို့ မှာ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက် သက်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ ။

(စာရေးသူ)

"အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုင်နေတဲ့ ကင်မရာလိုပဲ၊

ရိုက်လိုက်တုန်းကတော့ ဖျတ်ခနဲ ... ခဏလေး၊

ပြီးတော့ ပုံရိပ်တွေက တစ်သက်တာ

စွဲထင်ကျန်ရစ်တဲ့ အရာ ..."

(လရိပ်)

"အချစ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ရိုက်သလို ဒီလူကို ချစ်လို့ ရပြီ၊ ဒီလူကို မချစ်နဲ့ ဦးလို့ ဒါရိုက်တာက ခိုင်းစေတဲ့ အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ပြလို့ မှ မရတာ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်လိမ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပြနေတဲ့ မျက်နှာဖုံးအောက် က လူညာတွေထဲမှာ ပြာလေး မပါဘူး"

(ကြွယ်ဖြူ)

"တကယ်တော့ ကိုယ်သူ့ကို ချစ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ

ကိုယ် ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ရိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေလိုပါပဲ၊

ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ အနုပညာကိုပဲ လူတွေက တွေ့ရမှာ ...၊

ကိုယ့်ကိုတော့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

(ဒေါင်းဖန်ဝါ)

နိဒါန်း

မျက်လုံးကို မနည်းအားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

မျက်ရည်တွေနဲ့ ခြောက်ကပ်နေခဲ့၍ တော်တော်နှင့် ဖွင့်လို့ မရ။ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နာကျင် နေရုံမက ဦးခေါင်းထဲကပါ တစ်စစ်စစ် ထိုးကိုက်နေမှန်း ခံစားလိုက်ရသည် ။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဘာကိုမှ ပိုထူးခြားပြီးမမြင်။

တစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်ထုထဲမှာ ...။

ငါ ... ဘယ်ရောက်နေတာပါလိမ့် ...။ အချိန်၊ နေ့ရက်၊ နာရီ ဘယ်အရာကိုမှ မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေသည် ။

အသိစိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တွဲလျက်ရှိနေခဲ့တာ ...။

ဦးလေးသစ်ရဲ့ အိမ်မှာ အရက်မူးပြီး ရှိတ်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့တာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား သည်။

အဲဒီနောက်တော့ ဦးလေးသစ်ငဲ့ပေးသော ရက်ဒ် လေဘယ်လ်တွေ ဆိုဒါမရောဘဲ မော့သောက် မိတာ ဘယ်နှခွက်မှန်းလည်း မသိ။ အဲဒီတုန်းက ဘေးနားမှာ ကိုညိုရှိသည် ။

ကိုညိုနဲ့ အတူ စားသောက်ဆိုင်က ပြန်လာတာကို တစ်ဆက်တည်း မှတ်မိလာသည် ။ ကိုဘလှ ညို ...။ သူနဲ့ အတူ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ အနားကမခွာဘဲ အရက်အတူ သောက်ခဲ့သူ။

သို့ပေမဲ့ ကိုညိုက အရက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဝါကြီးသူ။ ဒီလိုမျိုး နေ့ညဆက်သောက်မိလို့ လည်း ဘာမှ မဖြစ်။ သူ့မှာ သာ ...။

စားသောက်ဆိုင်မှာ အန်ချတော့ ကိုညိုက ကျောကုန်းကို လာဖိသပ်ပေးသေးသည် ။ ဦးသစ် အိမ်မှာ လည်း အန်ချမိသေးသည် ထင်သည် ။ ဘယ်နှစ်ခါမှန်း မမှတ်မိပြန်။

ဦးသစ်အိမ်ကို သူနဲ့ ကိုညိုတို့ နှစ်ဦး ရောက်သွားတော့ ဦးသစ်က အံ့သြစရာကောင်းစွာ ဆီးကြို ခဲ့သည် ။ အရင်ကဆို ဦးသစ်က ကိုညိုနဲ့ သူ ပေါင်းပြီး အရက်ပိုင်းဖွဲ့သောက်စားမိလျှင် အရမ်းစိတ်ဆိုး တတ်သည် ။ သူ အရက်သောက်တာကို လုံးဝမကြိုက်။

အခုတော့ သူတို့ သောက်ရန် ဦးသစ်က တပည့်လေးကို ဂျော်နီဝေါ့

ကားတောင် သွားဝယ်ခိုင်း လိုက်သေးသည် ။ သူကိုယ်တိုင်အမြည်းတွေ လုပ်ပေးသည် ။ မြေပဲလှော် ...၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ...၊ ကြက်သားလုံး ... ကျန်တာတွေ မမှတ်မိတော့။

ဒါဆို ... ခု ဦးသစ်အိမ်မှာ လား။ ဘယ်သူ့ ကုတင်ပေါ်ရောက်နေတာ လဲ။ ကိုညိုအိမ်မှာ လား။

ဟင့်အင်း ...။ ကိုညိုအိမ်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်နေ့ညက ကိုညိုအိမ် မှာ ပဲ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အိပ်စက်ရတာ။ ကိုညိုကို လည်ပင်းဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီး တင် ငိုကြွေးချခဲ့တော့ ကိုညို့ဇနီး မပြုံးကပါ သူနဲ့ အတူ ရောငိုခဲ့တာ။ ကိုညိုက သူ့မိန်းမသူ ဟောက်ခဲ့သည် ။

"မင်းက ဘာလို့ လာငိုနေရတာလဲ မိန်းမရာ၊ ဖိုးရွှေလကို မင်းက တောင် ချောရဦးမှာ လေ၊ မင်းငိုတော့ သူက ပိုဝမ်းနည်းမှာ ပေါ့ဟ ..."

မပြုံးက ငိုကြီးချက်မနှင့် ပြောသည် ။

"သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သနားလွန်းလို့ ပါတော်" ... တဲ့ ။ ပြီး တော့ ပြောသေးသည် ။

"ကိုလရိပ်က ပြာလေးကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာကိုး၊ ခုမှ သိတယ် ... ကို လရိပ်ရယ်"

အဲဒီတုန်းက မနှင်းနှင်းပြီးရဲ့ စကားကို ဖော့ပစ်ချင်စိတ်နှင့် ခပ်အက် အက် ရယ်ချလိုက်မိ သေးသည် ။ ကျွန်တော်တောင် ဘလူးကို ဘယ် လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုမှ သိတာပါ ... လိုတော့ ဝန် မခံမိလိုက်ပါ။

နောက်နေ့ကျတော့ ကိုညိုက သူ့အိမ်ကို ခေါ်မသွားတော့။ ငါ့မိန်းမနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ ...၊ မင်း ... ပြာလေးကို ပိုသတိရလိမ့်မယ် ... ဟု ဆိုကာ

ဦးသစ်အိမ်ကိုသာ ဆွဲခေါ်သွားတာ။

တကယ်တော့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ နေရာတိုင်းဟာ ဘလူးရဲ့ အရိပ်တွေချည်းပဲလေ ... ကိုညို။

ကျွန်တော် ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးဗျာ။

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ တစ်ချက်ထိုးအောင့်သည် ။

ဘလူး ...။

ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေသလား။ ဘလူးသာ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေကို တွေ့ရင် ကိုယ်နဲ့ အတူ လိုက်ငိုဦးမယ် မဟုတ်လား။

ဘလူး ... ဘယ်မှာ လဲ။ ဒီအချိန်ဆို မင်းဘယ်မှာ ရှိနေမှာ လဲ။

အိပ်ရာထဲမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည် ။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် ငြိမ်သက်လွန်းနေ၏။ ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ... ည။ သေချာပါတယ်။

ပြတင်းမှန်ချပ်မှ ငေးကြည့်လိုက်ရတာ ညအမှောင်ရိပ်နှင့်အတူ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်ရဲ့ မာကျူရီ အလင်းတွေလေ ...။

ဒါဆိုရင် ဘယ်နေ့ညလဲ။ တနင်္ဂနွေ ...၊ တနင်္လာ ...။

ဘုရားရေ ... သူ နာရီပေါင်းဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်စက်ခဲ့တာပါလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိသည် ။

ဒါ ... သူတိုက်ခန်း။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်နေပါလား။ ဒါဆို ကိုညိုနဲ့ ဦးသစ်တို့ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကိုအိမ်အရောက်ပြန်လိုက်ပို့ခဲ့ကြတာ နေမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အနားမှာ

ဘယ်သူမှ လည်း မရှိကြတော့ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...။

စိတ်ထဲက ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည် ။

ကမန်းကတန်း အိပ်ရာပေါ်ကဆင်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ရပ်လိုက်တော့
တစ်ချက် နူးညွတ်ယိုင်နဲ့ သွားသေးသည် ။

ရင်ခေါင်းထဲက ပျို့တက်သလို ဖြစ် လာပြီး လေတွေကိုပဲ အန်ထုတ်
လိုက်မိပြန်သည် ။

မျက်လုံးများ ပြာရီရီဖြစ်နေသောလည်း စာကြည့်စားပွဲဆီသို့ မရောက်
ရောက်အောင် လျှောက် သွားလိုက်ရသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ ဒစ်ဂျစ်တယ်
ပြက္ခဒိန်နာရီလေး။

အချိန်က ... အေအမ် ဝမ်း ... ဖစ်ဖတင်း။ မနက် တစ်နာရီနဲ့
ဆယ့်ငါးမိနစ်။ ရက်က ... ဒီနေ့ အင်္ဂါ ...။

နှလုံးသားတွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါက်လာသည် ။ မနေ့ညနေက ဦးသစ်
ဟန်းဖုန်းထဲကို ဖုန်း တစ်ခုဝင်လာတာကိုတော့
မူးယစ်ရီဝေနေသည့်ကြားမှာ ပဲ မှတ်မိနေခဲ့တာကိုး။ ကိုညိုကို ဦးသစ်က
လှမ်းပြောလိုက်သံ သူကြားသည် ။

"နယ်မြေတာဝန်ခံက ရက်ရော၊ အချိန်ရော ပြောင်းလိုက်တယ်တဲ့ ၊
ပရိသတ်ကထိန်းမနိုင် ဘူးလေ၊ မနက်ငါးနာရီ ခြောက်နာရီကတည်းက
လာစောင့်နေကြတာလို့ ပြောတယ်၊ အထဲကိုဝင်ဖို့ တစ်နာရီလောက် တိုး
ဝှေ့နေရတာ ... တဲ့ ၊ မနက်ဖြန်ည သန်းခေါင်ကျော်ကို ရွှေ့လိုက်တယ်၊
အဲဒါ ... တော့ပဲစီးကရက်နော်၊ စာနယ်ဇင်းတွေထဲကတောင် ငါတို့ ရယ်၊
ပေါ်ပြူလာရယ်၊ အလင်းတန်းရယ်ပဲ ... တဲ့ ၊ အဲဒီသန်းခေါင်ကျော်နှစ်ချက်
တီးလည်း ဝင်ခွင့်ကတ်ပြားနဲ့ မှ ဝင်ရမှာ ၊ ဝင်ခွင့်ကတ်ပြားကို

မနက်ဖြန် မြို့တော်ခန်းမမှာ သွားယူရမယ်မောင်ညို၊ ကိုယ့်ကို သတိပေး
ဦး။"

မနက်ဖြန်ညဆိုတာ အခု ... ည။

နှစ်နာရီဆိုတော့ ... အခုတစ်နာရီ ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်။

မူးဝေကိုက်ခဲနေသော ဦးခေါင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ဝေဒနာတွေ လွင့်
စင်ထွက်ပြေးသွားသလား ထင်ရသည်။ မှောင်မိုက်ပြာရီနေသော အမြင်
တွေ ချက်ချင်းကြည်လင် ရှင်းလင်းသွားခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ သွေးတွေ ရုတ်ချည်းဆူပွက် ပူလောင်လာသ
ယောင်ယောင်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘယ်နေ့ရက်ကတည်းက ဝတ်ထားမှန်းမသိတဲ့ အဝတ်
အစားနှင့်ပင် တိုက်ခန်း ထဲက ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

တစ်နာရီ ... ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်။ အဲဒီနေရာကို ငါလေးဆယ့်လေးမိနစ်
နဲ့ ရောက်အောင် မောင်းရမယ်။ ဦးနှောက်က အခုမှ သတိရပြန်သည်။
ကားသော့ ...။

ကားသော့ကို မှောင်မိုက်နေသော အခန်းထဲမှာ ကမန်းကတန်းရှာ
ဖွေရသည်။ စားပွဲပေါ် ... ဟင့်အင်း ... မရှိ။ ခေါင်းအုံးအောက် ... မရှိ။
နှလုံးသားတွေ ပေါက်ကွဲလုမတတ် တုန်လှုပ်လာ၏။

ငါ ... အဲဒီနေရာကို သွားမှ ဖြစ်မယ်။ နှစ်နာရီမထိုးခင် ရောက်မှ ဖြစ်
မယ်။ ကားသော့ကို သူတွေ့သွားသည်။ နံရံက သော့တွဲတွေ ချိတ်တဲ့ ချိ
တ်ကောက်တန်းကလေးပေါ်မှာ။

ကားသော့ကို ဖြုတ်ပြီး လေရဲ့ အလျင်နဲ့ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ
ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်း တံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်မလို လုပ်မိပြီးမှ ဖျ

တ်ခနဲ သတိရသွားမိပြန်သည်။ ။

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တွေဝေစွာ ရပ်တန့်စဉ်းစားနေလိုက်မိသေးသည်။ ။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ ချာနေ ကာလှည့်ဝင်ကာ ကုတင်းဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ လက်စွဲတော် နီကွန်ကင်မရာလေးကို ကောက်ယူ လိုက်မိ၏။

(Manual Focus)၊ ဖလက်ရှ် မီးလုံးပါ။

ဓာတ်ခဲကို စိတ်ချရအောင် အသစ်လဲလိုက်သည်။ ။ ဖလင်နံပါတ်ပေါက်ကိုကြည့်တော့ ဖလင် ကွက်နှစ်ဆယ့်တစ်။ ဆယ့်ငါးပုံလောက်ပဲကျန်သည်။ ။ ဖလင်ကိုဆုံးသွားအောင် ရစ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖလင်ကိုထုတ်ကာ အသစ်တစ်လိပ်လဲထည့်ရန် ဖလင်လိပ်အသစ်တွေ ကြားထဲ မွှေနှောက် ရှာသည်။ ။

ကိုဒက် ဖိုးဟန်ဒရက်ဘူးကို ဖောက်လိုက်၏။ ကင်မရာထဲကို တုန်ရီနေသော လက်ချောင်း များ နှင့် ထည့်သည်။ ။ ကင်မရာရဲ့ ဖလင်အံ့ဂွက်ဖုံးကို ချပ်ခနဲ စေ့ပိတ်လိုက်သည် အထိ သူအသက်မရှူ မိသေး။

မျက်ဝန်းကစီးကျလာသော မျက်ရည်များကို ပင့်မသုတ်ရသေးခင် မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ကင်မရာ၏ (Zoom) မှန်ဘီလူးပေါ် ဖိတ်စဉ်ကျသွားသည်။ ။

တိုက်ခန်းတံခါးပေါက်ဝမှ ပြေးထွက်လိုက်မိတဲ့ အချိန်က မနက်တစ်နာရီ ဆယ့်ကိုးမိနစ် ...။

စာအုပ် တစ်

တစ်

ကားတံခါးပေါက်ဝမှ ဝရန်းသုန်းကား ဆင်းလိုက်မိတဲ့ အချိန်က ည
နေငါးနာရီ ဆယ့်ကိုး မိနစ် ...။

မြတ်စွာဘုရား ...။ ငါနောက်ကျနေပြီ။

တိတိကျကျကြီးကို နောက်ကျနေတာ။ ဦးလေးသစ်ကပဲ မျက်နှာထိ
မျက်နှာထားနဲ့ ဟောက် မလား။ ကိုညိုကပဲ စူဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ငေါက်မ
လား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ငါကလည်း လေ ...။

အရေးကြီးတဲ့ ပွဲ၊ ဘယ်စာနယ်ဇင်းမှ အလွတ်မခံတဲ့ ပွဲလို့ ပြောထား
ရက်နဲ့ နောက်ကျဖြစ် အောင် ကျရသေးတယ်။

ခြောက်နာရီမှ စမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ပွဲမကျင်းပခင် ရောက်လာမယ့် အနု
ပညာရှင်တွေကို အဆောက်အဦထဲမဝင်မီ မေးရမယ့် အချိန်က အရေးအ
ကြီးဆုံးလို့ ဦးသစ်က သေသေချာချာ မှာ ထား ပါသည် ။

ကိုညိုကလည်း "ဟေ့ကောင် ... ညနေကျရင် စောစောလာနော်၊
မင်းသားမင်းသမီးတွေက နှစ်ယောက်သုံးယောက် ပြီလာရင် ငါကင်မ

ရာတစ်လုံးနဲ့ နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါးနာရီတိတိမှာ သုဝဏ္ဏအားကစားရုံ
ရှေ့ ... မင်းကိုငါမြင်ချင်တယ်"ဟု ခပ်တည်တည်ကို အမိန့်ပေးခဲ့သည် ။
အခု သူတို့ ပြောသည့် ငါးနာရီထက် ဆယ့်ကိုးမိနစ်ကြီးတိတိကို စွန်းနေ
ပါပြီ။

မန်ချူရယ် နီကွန်ကင်မရာလေးကို ပခုံးမှာ လွယ်၊ အော်တိုဖိုးကပ်စ်
အိုလံပတ်စ် ကင်မရာကို လက်ကကိုင်၊ ဆိုနီဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာလေး
ကိုတော့ အလွယ်တကူ ထုတ်ယူလို့ ရသည့် ခါးပတ် အိတ်လေးထဲမှာ ထ
ည့်၊ ဖလင်တွေ၊ ဓာတ်ခဲတွေ၊ ဖလက်ရှ်မီးလုံးအပိုတွေ ထည့်ထားသော
ဘေးလွယ် အိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးနှင့် ကားပေါ်က ဖရိုဖရဲပြေးဆင်းလာ
သော ဂျင်းဘောင်းဘီ ပြာဖျော့ဖျော့နှင့် သူ့ပုံစံကို အားကစားရုံရှေ့မှာ စု
ရုံးနေကြသော လူအုပ်ထဲမှ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြည့် ကျိတ်ရယ် ကြ
သည် ။

နည်းနည်းတော့ သူရှက်သွားသည် ။

သို့ပေမဲ့ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားကာ လူအုပ်ကြီးကြားမှ ဖြတ်
ကျော်လိုက်ရသည် ။

လူအုပ်စုကြီးက သုဝဏ္ဏအားကစားရုံရဲ့ အပြင်ဘက်ဝင်ပေါက်ရှေ့
နံရံမီမှာ ကာရံထားသော ထောက်တိုင်တွေအနီးတွင်
ဆူဆူညံညံအသံများ နှင့် စောင့်ကြည့်အားပေးနေကြတာ။ တိုးခွေနေ
လိုက်ကြတာလည်း တစ်ယောက်ခြေထောက်ကို တစ်ယောက် တက်နင်း
လှမတတ်။

သူတို့ ရှေ့ကနေ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ ကားတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး
လှစ်ခနဲ၊ လှစ်ခနဲ ဖြတ် သန်းသွားရတဲ့ ခဏလေးမှာ မြင်လိုက်ရသော
ကားပေါ်က မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ မျက်နှာလေး တစ်ကွက်ကိုပင် ဒီ

လောက်တိုးဝှေ့ကြည့်ရှုနေကြတာ။ မြန်မာနိုင်ငံက အနုပညာရှင်တွေအပေါ် ပရိသတ်အားပေးမှုကို သူ အံ့ဩစ ပြုလာသည်။ ။

လူအုပ်ထဲမှာ ဦးသစ် ... သို့မဟုတ် ကိုညို တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ ပြူးပြု၍ ရှာဖွေရ သည်။ ။

သူ့မှာ အထဲသို့ဝင်ခွင့်ရရန် စာနယ်ဇင်းကတ်ပြားမပါ။ ဦးသစ်က ဒီဆုပေးပွဲကိုမတက်ဖြစ် သည့် စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ဝင်ခွင့်ကတ်ပြားယူပေးထားမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

အခု ဘယ်မှာ လဲ။ ဦးသစ် ... ကိုညို ...။

ဒုက္ခပါပဲ။ နောက်ကျနေပါတယ်ဆိုမှ ...။ ဝင်ခွင့်ကတ်ပြားတစ်ခါတည်းပါလျှင်လည်း အထဲ ထိ ဝင်လိုက်သွားလို့ ရဦးမည်။

အခုတော့ သူ့မှာ ဝင်းတံတိုင်းအပြင်ဘက်က ပရိသတ်ကြီးနဲ့ အတူ အထဲကို ခေါင်းတမော့မော့ ဖြင့် မျှော်ကြည့်နေရသည်။ ။

"ဟယ် ... ဟိုမှာ ရန်အောင်၊ ရန်အောင်တော့"

"ဟေး ... ကိုရန်လေး၊ ကိုရန်လေး ..."

"ဟယ် ...၊ ချောချက်တော်၊ မှုန်နေတာပဲ"

လူအုပ်ကြီးက ဆူညံစွာ အော်ဟစ်အားပေးနေသည်။ ။

သွားပြီ ...။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နာမည်ကြီး မင်းသားတစ်ယောက်ကို လွတ်သွားပြန်ပြီ။

အဲဒီလူအုပ်ထဲမှာ ရော၊ အားကစားဝင်းကြီးထဲက အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ လူအုပ်တွေကြားထဲကို ပါ သူ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေနေရသည်။ ။ သူ့ရှာမတွေ့ခင် သူ့ကို ကိုညိုက ရှာတွေ့သွား သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာ "

ကိုညိုက ဝင်ပေါက်တံခါးအနီး အုတ်တိုင်တစ်ခုနားကနေ သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေခြင်းဖြစ် သည် ။ သူပြေးသွားတော့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံတွေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကြသည် ။

ကိုညိုက လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်လာသော စာနယ်ဇင်းကတ်ကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် သေသေ ချာချာ တွယ်ချိတ်ပေးလိုက်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေက မျက်နှာလွှဲသွား၏။

ဒါတောင် ဝင်းတံခါးထဲအဝင်မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ် သေသေချာချာ ရှာဖွေစစ်ဆေးကြပါသေး သည် ။

ကင်မရာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ကိုလည်း ဂရုတစိုက်လှန်လှောရှာဖွေကြသည် ။ အထပ် ထပ်စစ်ဆေးခံပြီးမှ သူ ဝင်းတံခါးအတွင်းထဲ ရောက်သွား၏။

အထဲရောက်တော့ သူ့ရော၊ ကိုညိုပါ မောနေကြသည် ။

ကိုညိုက ခြေလှမ်းတွေကို မပြေးရုံတမယ် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းနေရင်း သူ့ကို လှမ်းဆဲသည် ။

"စန္ဒာလလေ၊ ဘယ်သွားသေနေတာလဲ၊ နောက်ကျလိုက်တာ၊ ငါးနာရီခွဲတော့မယ်"

"ဟီး ... ဟီး ..."

သူ စပ်ဖြဖြရယ်ပြလိုက်ရင်း ကိုညိုကို မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည် ။ ကိုညိုက ဒေါသထွက်လျှင် သူ့ကို အဲဒီလိုပဲ စန္ဒာလလေးဟု ကျိန်ဆဲတတ်သည် ။

"ဦးသစ် ကျွန်တော့်ကို ပွက်နေပြီလား"

"ပွက်မလား၊ ပွက်နေတာ ငါ ..."

သူ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

ဦးသစ်သည် သူ ဘယ်လိုအမှားတွေပဲလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ ငြိငြင် အပြစ်တင်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူ့ရဲ့ ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်တစ် ယောက်ဆိုပေမယ့် သူ့အပေါ် ဖခင်တစ်ယောက် ထက်ပင် အလိုလိုက် သေးသည်။ ။

ဒါကို ကိုညိုကလည်း ကြည့်မရဖြစ်နေတာ။ ကိုညိုတို့ ဆိုလျှင် ခဏခဏ ဆူခံထိ၊ ဟောက်ခံ ထိသည် ကိုး။

"မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ တော်တော်ရောက်နေပြီလား ... ဟင်၊ ... ကိုညို"

ကိုညိုက မျက်စိကို ခပ်စွေစွေကြည့်ပြီး သူ့ကို မဲ့ပြသည်။ ။

"တော်သေးတာပေါ့၊ စူပါတွေရောက်မလာသေးလို့၊ သူတို့ က အချိန် ကပ်မှ လာတတ်တာကိုး၊ ခုနကတော့ မော်ဒယ်မင်းသမီးလေးတွေ နှစ်ယောက်သုံးယောက်လာသွားပြီ၊ ငါပဲ ရိုက်လိုက်ရတာ ပေါ့"

ကိုညိုက လည်ပင်းချိတ်ထားသော ကန်နွန်ကင်မရာကို လှုပ်ပြသည်။ ။

"ခုနက ကိုရန်အောင်ကား ဝင်သွားတာတွေ့လိုက်တယ်"

"သူက သီချင်းဆိုရမှာ မို့ စောစောလာတာ၊ ရတယ်၊ ရန်လေးကို ဆရာသစ် ဗျူးထားလိမ့် မယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ "

ကိုညိုက ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးရင်း အားကစားရုံကြီးရဲ့ ပင်မဝင်ပေါက်

ရှေ့ လှေကားထစ်ပေါ်က ခင်းထားသော ကော်ဇောနီရှိရာသို့ လက်ညှိုး
ညွှန်ပြသည်။ ။

"မဆင့် ... မဆင့်နဲ့ မင်းသန့်မောင်မောင်၊ မင်းသန့်မောင်မောင်၊ ရိုက်
... ရိုက်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်တွဲ ဝင်လာတဲ့ ပုံကို ရအောင်ရိုက် ဖိုးရွှေလ၊
မြန်မြန်ရိုက်"

သူ့မှာ ကိုညိုရဲ့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ အသံကြောင့် အော်တိုဖိုးကပ်စ် က
င်မရာကိုပဲ ကောက်ကိုင် ကာချိန်ရသည်။ ။

"ဘယ်သူမို့လို့ လဲ ... မင်းသန့်မောင်မောင်ဆိုတာ ..."

သူ ... ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း နားမလည်စွာ မေးမိသည်။ ။

မဆင့်ဆိုတာ အကယ်ဒမီ ငါးထပ်ကွမ်းပိုင်ရှင် မင်းသမီး မေသန်းနုမှ
န်းတော့ သူသိပါသည်။ ။ မင်းသန့်မောင်မောင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ သူ
... မကျက်မိ။

ကိုညိုက နှုတ်ခမ်းတွေတင်းစေ့ကာ "ဟင်း"ဟု အသံပြုသည်။ ။

"မဆင့်သားဟ၊ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဒါလေးတောင်မသိဘူး
လား၊ မသိဘဲနဲ့ ဂျာနယ် လစ်ကလုပ်ချင်သေး၊ ဘယ်လိုကောင်လဲ"

"ကျွန်တော်က ဟိုမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင်ကြာခဲ့တာနော် ... ကိုညို"

"မင်း ... ဒါနဲ့ ပဲ ကိုင်ကိုင်ပေါက်နေတာပဲ၊ မင်းသိချင်တဲ့ ဟာကျ
တော့ သိလိုက်တာမှ ဟိုဘက် ကမ်းရောက်နေတယ်"

သူ တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ရသည်။ ။ ကိုညို့စကားက ဘာကို ဆိုလို
တယ်ဆိုတာ သူ သဘော မပေါက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့ သူသိပါသည်။ ။ သိအောင်လည်း လုပ်ထားရသည်။ ။ မသိလို့

လည်း မရ။

ဦးသစ်ရဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်မှာ ဓာတ်ပုံဆရာလုပ်ချင်သည် ဆို
တော့ ဦးသစ်ကရော၊ ကိုညို ကပါ သူ့ကို အနီးကပ်ရက်တို သင်တန်းပေး
ခဲ့သည် ။ မီဒီယာလောကနှင့် ပတ်သက်သမျှတွေ ...။

ပြီးတော့ ...။ ဒါတွေ ... ဒါတွေလည်း ကျက်မှတ်ရသည် ။

ကိုသားကြီးဆိုတာက ဒွေး။

ကိုနိုင်ဆိုတာက ကျော်ရဲအောင်။

အူဝဲဆိုတာက အိန္ဒြောကျော်ဇင်။

ဒါဒါဆိုရင် စိုးမြတ်နန္ဒာ။

မခိုင် ဆိုရင်တော့ ထွန်းအိန္ဒြာဗို။

မခိုင်လေး ... ဆိုမှ ခိုင်သင်းကြည် ... တဲ့ ။

ဇာကြီး ... ဇာလေးဆိုတာကလည်း ရှိသေးသည် ။

ပေါက်စီဆိုတာလည်း ပါသည် ။

ဂျိုးဂျိုးနဲ့ ဂူးဂူးဆိုတာကလည်း ဘယ်မင်းသမီးတွေ ... ဆိုလား။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနာမည်တွေတောင် မနည်းမှတ်နေရသေးတာ။ မင်းသန့်
မောင်မောင်ဆိုတာတော့ သူ့သတိလက်လွတ် မေ့မိတော့မပေါ့။

ကိုညိုကျေနပ်အောင် မဆင့်တို့ သားအမိကို သူ့ရဲ့ ကင်မရာဖြင့် တဖျ
တ်ဖျတ်ရိုက်လိုက်ရ သည် ။

ဂျာနယ်လစ်တွေက မဆင့်ပန်လာသော သဇင်ပန်းအကြောင်း စပ်စု
နေသည် ။ ဒီနှစ် ပန်းရောင် ဘာလို့ ဝတ်မလာတာလဲ ... ဟု လည်း တစ်

ယောက်က မေးသည်။ ။

ဘာတွေမှန်းလည်း မသိ။

မြန်မာပြည်နှင့် ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ကင်းကွာပြတ်တောက်ခဲ့တော့ ဒီက အနုပညာလောက အကြောင်းကို ဒီကလူတွေလောက် မသိတော့တာ သူ ဝန်ခံရမည်။

သို့ပေမဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဉာဏ်သစ်က ဒီကစာနယ်ဇင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးရထား သူ။ ရုပ်ရှင်ဂီတနဲ့ ပတ်သက်သမျှအကြောင်းတွေ ကို ရေးသားသော လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နဲ့ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ရင်း ဦးစီးနေသူ။

ဦးသစ် ပို့ပေးသမျှ စာစောင်မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကားတွေ၊ သီချင်းဗီစီဒီတွေကြည့်ရင်း မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဂီတလောကနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပါ တယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ခဲ့သော်လည်း ဒီရောက် တော့မှ ကိုညိုတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်လျှင် သူ တော်တော်ကြီး မျက်ခြည်ပြတ်နေခဲ့ပါပြီ။

ဝါသနာတစ်ခုကြောင့်သာ စာနယ်ဇင်းလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာ။

သုဝဏ္ဏအားကစားရုံရှေ့သို့ နောက်ဆုံးပေါ် တန်ဖိုးကြီးကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး တန်းစီ ဝင်လာကြသည် ။

စာနယ်ဇင်းသမားများ အလုပ်ရှုပ်သွားကြ၏။

သူတင်မက ကိုညိုပါ ကိုယ့်ကင်မရာနှင့်ကိုယ် ဝင်ရိုက်ရတော့သည် ။ ရောက်လာကြသူတွေ ထဲမှာ သူသိသော သရုပ်ဆောင်မင်းသားမင်းသမီး တွေ တော်တော်များများ ပါဝင်သည် ။

ဟွန်ဒါအိုဒက်ဆီ အနီရောင်လေးထဲမှ နန္ဒာလှိုင် ဆင်းလာတော့ မီး

ရောင်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျတ် ဖျတ် လက်ကုန်ကြသည် ။ မိုက်ခရိုဖုန်းတွေ သူ့
ထက်ငါ အလှအသက် ရှေ့တိုးသွားကြသည် ။

အဲဒီနောက် ကိုကျော်သူ ...။ လူမင်း ...။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်ကတော့ နှစ်တိုင်း အကယ်ဒမီတစ်ကြိမ်စာရင်းမှာ အ
မေခန်းက စာရင်းဝင်နေ ကျ။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်ဘေးမှာ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဝိုင်းမေးနေတုန်း ကို
ရာဇာဝင်လာတော့ စာနယ်ဇင်းသမားများမှာ တဝန်းဝန်းနဲ့ ပြေးကြပြန်
သည် ။

ဖခင်ဖြစ်သူတပ်ခွဲဖူးသော မျက်မှန်အနက်မျိုးလေး ကိုရာဇာကတပ်
လာခဲ့၍ ဓာတ်ပုံဆရာများ ဖလင်တော်တော် ကုန်သွားပါသည် ။

သူလည်း ရှိသမျှ ကင်မရာသုံးလုံးစလုံးနှင့် ကိုရာဇာဓာတ်ပုံတွေ အရ
ယူနေစဉ် ဦးလေးသစ် က တိုးရင်းခွေရင်း သူ့အနားရောက်လာကာ ...
သူ့ပခုံးကို ဖိညှစ်ကိုင်၍ တိုးတိုးပြောသည် ။

"ဖိနပ်ပါ ... ပါအောင်ရိုက် ... ဖိုးလရိပ်"

ဦးသစ်ပြောမှ ရာဇာနေဝင်းဆိုတာ ဖိနပ်ကအစ စတိုင်လ်ပါပါ
ထူးခြားအောင် ဝတ်တတ်သူ မှန်း သတိထားမိတော့သည် ။

ဦးသစ်က သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် ဖတ်ခနဲမှိတ်၍ အားပေးအပြုံးတစ်
ခု ပြုံးပြလေသည် ။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ထပ်ပြောသည် ။

"တစ်ယောက်တည်း ခွဲခွဲထွက်ပြီး ဓာတ်ပုံမရိုက်နဲ့ ၊ ကိုညို အနားမှာ
ပဲနေ၊ မင်းက မင်းသား မင်းသမီးလောက်ပဲ သိသေးတာ၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံ
နဲ့ လူရွှင်တော်တွေကျတော့ ကိုညိုရိုက်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လိုက်ရိုက်၊ တစ်
ခါတလေကျတော့ အကယ်ဒမီတစ်ကြိမ်စာရင်းက သူတို့ ပြောတာ ကွက်

တိမှန် တတ်တယ်၊ သူတို့ က သတင်းပိုစုံတယ် လရိပ် ..."

ဦးသစ်က ပြောရင်း ရာဇာနေဝင်းအား အင်တာဗျူးလုပ်ရန် ရှေ့သို့ လိမ့်လိမ့်၊ လိမ့်လိမ့်နှင့် ထွက်သွားပါသည်။ ။

ဦးသစ်သည် အသားဖြူသလောက် လူကလည်း ဝဖိုင့်နေသည်။ ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက် ဖက်အောင် သတင်းယူရာမှာ တော့ မြန်ဆန် သွက်လက်လွန်းသူဟု စာနယ်ဇင်းလောကမှာ နာမည်ကြီး သူ။

ကိုညိုက ပြုံးစစနှင့် သူ့နားရောက်လာသည်။ ။

"မင်းနောက်ကျလို့ ဆရာသစ် ကောသွားတာ မဟုတ်လား"

"ဝေးသေး ...၊ ခင်ဗျားအနားမှာ ပဲ ကပ်နေလို့ မှာ သွားတာဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုထား ပြီး ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ကိုရာဇာကိုလည်း ဝင်မပျူးဘူး"

ကိုညိုက ကွမ်းစားထား၍ နီရဲနေသော သွားများ အကုန်ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ရာဇာကို ဆရာသစ်ဗျူးလိမ့်မယ်၊ ငါက ဟိုဘက်မှာ အေးအေးခိုင်နဲ့ မျိုးမျိုးခိုင်ကို ဗျူး နေတာ"

ကိုညိုက အဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သော တောက်တောက် ပပ အဝတ်အစားများ နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ။

"ဘယ်သူတွေလဲ ... သူတို့ က"

"သူငယ်ချင်းတွေလေ"

"ခင်ဗျားအရွယ်ကြီးနဲ့ သူတို့ က သူငယ်ချင်း ...၊ ကြည့်ရှိုးဗျာ ... ကို

ညါ"

"ဪ ... ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မင်းသမီးသူငယ်ချင်းအခန်းတွေက ပါရတာများ လို့ အဲလိုခေါ်တာ ဟ ...၊ သူတို့ ပြောစကားအရ မင်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားစကားက"

"ဒီနှစ် မင်းသမီးဆုက ပင်မြင့်စံ ... တဲ့ ၊ သေချာတယ် ... တဲ့ "

"အဲဒါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲဗျ"

"ဆိုင်သာမဆိုင်တယ်၊ ခုကို မင်းမျက်နှာကြီးက ပုပ်သွားပြီ"

"မပုပ်ပါဘူး"

ဇွတ်သာ ငြင်းလိုက်ရသည် ။ ရင်ထဲမှာ တော့ အနည်းငယ်အောင့်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက် သည် ။

ခုနကလည်း စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဝိုင်းအုံမေးကြစဉ်မှာ အူဝဲခေါ် အိန္ဒြောကျော်ဇင်က ပြော သွားသေးသည် ။

"ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ အူဝဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနှစ်က သူများကို လာ အားပေးတာသက်သက်၊ ပင်မြင့်စံလို့ ပြောကြတာပဲ၊ ကြယ်ပြာလို့ လည်း ကြားတယ် သိဘူး၊ ခဏနေ ကြေညာမယ့်ဟာ၊ ပြော တတ်ဘူး"

အားလုံးရဲ့ သတင်းတွေက ပင်မြင့်စံဘက်မှာ ပိုသာနေသည် ။

"ဖိုးရွှေလ ...၊ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်မနေနဲ့ ၊ ရုပ်ပျက်တယ်"

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်ချလိုက်သည် ။

"ပင်မြင့်စံဖြစ်ဖြစ် ... ကြယ်ပြာဖြစ်ဖြစ် အကယ်ဒမီ ဘယ်သူရရ ကျွန်တော်က အနေသာ ကြီးပါဗျ၊ လာဆွမနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို၊ သူတို့ ပြော

စကားတွေ တစ်ထစ်ချ မှန်တယ်လို့ ရော ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ အထဲ ကျ ကြေညာရင် တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ၊ နော် ... ကိုညို၊ အကယ်ဒမီက နတ် ကြီးတယ်တဲ့ "

"အောင်မာ ...၊ ဒါမျိုးကျတော့ တတ်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဟင်း ... ခုကို စကားထဲက ဇာတိ ပြ ...၊ လရိပ် ... မင်း နည်းနည်းတော့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပိုပါတယ်ကွာ"

"မပိုပါဘူး"

"ပိုတယ်"

"မပိုဘူးဗျာ"

"ဟော ..."

ကိုညိုရဲ့ မျက်နှာက သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ငြင်းခုံနေရာကနေ အံ့အားတသင့်ကြီး ကား အဝင်လမ်းဘက်သို့ ချက်ချင်းလှည့်သွားသည် ။

ရပ်နေရာကနေလည်း ဆတ်ခနဲပင် ခုန်ထကာ ပြေးထွက်သွားသည် ။ ပြေးရင်းနဲ့ သူ့ကိုပါ လှည့်အော်သွားသေးသည် ။

"ဟေ့ကောင် ... ကြောင်ကြည့်မနေနဲ့ ၊ ဟိုမှာ ပင်မြင့်စံရဲ့ ကားဝင်လာပြီ၊ ဒါ... ဒီနှစ် မင်းသမီးဆုသေချာနေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်၊ အမိအရ ရိုက်ရမှာ ၊ လာလေ၊ သူရဖို့ က လည်း ပိုပြီး (chance) များ နေတာ၊ လာဟာ ... နောက်ကျသွားမယ်"

သူ ကိုညိုနောက်က ပြေးလိုက်ရသည် ။ ခဲပုပ်ရောင်ဆွဖ်ကားကြီးက သတင်းထောက်တွေ ဝိုင်းအုံစောင့်ဆိုင်းနေရာ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပင်ငြိမ်ခနဲနေအောင် ထိုးရပ်သွားလေသည် ။

ငွေရောင်လက်နေသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ခွာသေးသေးလေးနဲ့ အတူ ဆင်းချလာသည့် မြင့်မား ရှည်သွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်သည် ရင်သပ်ရှုမော ဖွယ်ရာ ဖြစ်အောင်လှလွန်းပါသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံးက လည်း ဖိနပ်အ ရောင်နှင့်ဆင်တူစွာ ငွေရောင်ပိုးချည်တွေ ပန်းဖော်ထိုးထားသည် အဖြူ ဆွတ်ဆွတ် အပေါ်အောက်ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံ။

ခေါင်းမှာ ကလည်း သဇင်ပန်းတွေ တစ်ဆိုင်လုံး သိမ်းကျုံးပန်လာသ လားထင်ရအောင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။

ဟုတ်သည်။ ။ မလှဘူး ... ဟု သူ မပြောလိုပါ။

လှ ... လွန်းပါသည်။ ။

မိန်းမဝီသလွန်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့်အတူ မျက်နှာသွင်ပြင်က လည်း ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို စက္ကန့်ပေါင်း တော်တော်ကြာ မှ င်သ က်မိသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်သည့် အလှမျိုးဖြစ်ပါ သည်။ ။

မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့ ၏ စူးရှရဲတင်းသော အကြည့်က ယောက်ျား တွေကို ခူးထောက်ခစား စေလောက်အောင် ညှို့ယူနိုင်သည့်အစွမ်း။ နှုတ်ခမ်းသားတွေ ပါးလှပ်ပြတ်သားပုံကလည်း မာန မျက်နှာကို ပံ့ပိုးအားဖြည့်ပေးနေသယောင်။ အဲဒီအလှကို တကယ်တော့ သူကြာကြာတောင် မကြည့် ချင်ပါ။

ပူလောင်သည် ဟု ပဲ မြင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအလှမျိုးနဲ့ ပဲ ပင်မြင့်စံတစ်ယောက် နာမည်ကြီးခဲ့တာဟု သူကြားဖူးခဲ့သည်။ ။

သူကြည့်ခဲ့ဖူးသမျှ ပင်မြင့်စံရဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကား အများ စုကလည်း မောက်မာရိုင်းစိုင်းပြီး မာနကြီးသော၊ ယောက်ျားတွေကို အထင်သေး၊

အနိုင်ယူတတ်သော နေရာများ တွင် သရုပ်ဆောင် တာများ သလို ဒီလို နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်တာလည်း ပင်မြင့်စံ အလွန်အသက်ဝင်တတ် လေသည်။ ။

ကင်မရာမင်းတွေ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသော၊ ရုပ်တာ ဖွင့်ပိတ်သံတွေ တချပ်ချပ်မြည်နေသော လူအုပ်ကြီးအလယ်မှာ ပင်မြင့်စံကတော့ မျက် တောင်လေးပင် တစ်ချက်မှ မခတ်ဘဲ စူးရဲတောက်ပစွာ လှလှလေးပြီးရ ယ်နေပါသည်။ ။

သူမနောက်မှ အစ်မဖြစ်ဟန်တူသူ အမျိုးသမီးခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယော က်ပါသည်။ ။ သို့သော် အဲဒီတစ်ယောက်ကို လှည့်၍ ပင် မကြည့်ပါ။ ပင်မြ င့်စံမျက်နှာက ခပ်ပင့်ပင့် ချီထားဆဲ ...။

"အားလုံးက ပင်မြင့်စံရမယ်လို့ တစ်ပေးနေကြတယ်၊ အဲဒီစကား တွေအပေါ်..."

သတင်းထောက်တွေ စမေးပြီ။

ပင်မြင့်စံက ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်ချလိုက်ပါသည်။ ။

"အို ... ဟုတ်လို့ လား၊ တကယ်မရရင် ရှက်စရာကြီး၊ ဘယ်သူပြန် လျော်ပေးမှာ လဲ ... ပြော"

စကားပြောသွက်သလောက် တစ်ခွန်းမှ လည်း ထစ်ငေါ့တုန်ရီသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

"ဒါဆို မင်းသမီးဆုကို ဘယ်သူလို့ ထင်မိပါသလဲ"

"စံစံက ကားအကုန်မကြည့်ရတော့ ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ၊ ခက်တ ယ်၊ 'ဒီမိုးမှာ တော့ ငိုမယ် ဆောင်း' မှာ ကြယ်ပြာရမယ်လို့ လည်း ပြော နေကြတာ၊ စံစံတစ်ယောက်တည်း သတင်းထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီ

ကား စံစံကြည့်ရတယ်၊ ပြာလေးလည်း အရမ်းကောင်းတာ၊ ပြာလေးရရင်လည်း စံစံ က အရမ်းဝမ်းသာမှာ ပါ"

ဟုတ်လို့ လား။

ငတိမ ... ညာမနေနဲ့ ။ သူ စိတ်တိုနေသည် ။

ကင်မရာ ချောင်းကြည့်ပေါက်ထဲက မြင်နေရသော ပင်မြင့်စံမျက်လုံးတွေကို မရိုးသားဟု သူ မြင်နေသည် ။

ပင်မြင့်စံရဲ့ အပြုံးတွေ၊ အကြည့်တွေက တစ်ခုခုကိုဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အပေါ်ယံ အမူအရာတွေဟု သူ့နှလုံးသားက ခံစားသိနေသည် ။ ဒါလည်း သူမ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါ။ မင်းသမီးပဲ။ သရုပ်ဆောင်ပညာတော့ သူများ တွေထက် ပိုတတ်မှာ ပေါ့။

"မင်းသားဆုကိုရော ... ဘယ်သူလို့ စံစံက ခန့်မှန်းထားလဲ"

"ဟင် ... မမှန်းတတ်ပါဘူး၊ နာမည်ကြီးနေတာတော့ ကိုသားကြီးတဲ့၊ စံစံတို့ ရဲ့ ‘နွေတစ်ည’ ဇာတ်ကားမှာ လည်း ဘုန်းလင်္ကျာ နာမည်ရတာပဲနော်၊ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ... မသိဘူး၊ ခဏနေရင် ပြောပြမယ်နော်၊ စောင့်ဦး ... ဟိ ... ဟိ"

မာကျောပြတ်သားသည့် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင် သရုပ်ဆောင်ရင်း ချစ်စရာကောင်းသည့် အိုက်တင်ဖြစ်အောင်လည်း မနည်းစွတ်သွင်း လုပ်ပြနေရတာ သူ့အစား ရင်မောလိုက်တာ။

ပင်မြင့်စံက အားကစားရုံရဲ့ ပင်မလှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းတက်သွားသည့် တိုင် သံယောဇဉ်မကုန်သေးသည့် စာနယ်ဇင်းသမားများက နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သွား သေးသည် ။

ပင်မြင့်စံကလည်း လေးလက်မမြင့်သော ဒေါက်ဖီနပ်နဲ့ ကြွကြွလေး

လမ်းနေရင်းကပင် အပြီးမပျက် မေးခွန်းတွေကို ဆက်ဖြေနေနိုင်သေးသည်။ ။

ကိုညိုနှင့် သူကတော့ လှေကားအောက်ခြေမှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ အဝေးက ပင်မြင့်စံနှင့် ဂျာနယ်လစ်အုပ်စုကို ငေးကြည့်ရင်း ကိုညိုက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါသည်။ ။

"အပြောလေးတွေကတော့ ညက်တယ် ... တွေ့လား၊ မေးခွန်းတွေကို ကွေ့ဝိုက်ပြီး သူပြော ချင်တာကို ရအောင်ပြောသွားတာ၊ 'ပြာလေး' လည်းကောင်းပါတယ် ... ဆိုတော့ သူလည်း ... ကြယ်ပြာနဲ့ တန်းတူ ကောင်းအောင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်လို့ လှည့်ပတ်ပြောသွားတာပဲပေါ့၊ အဲဒါမျိုး တွေနပ်တာ၊ ပင်မြင့်စံတို့ က ..."

သူကတော့ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်မိသေးသည် ထင်သည်။ ။

"အကယ်ဒမီ သူပဲရတော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက စာနယ်ဇင်းသမားတွေကို ဖြေနေတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ ရမှာ "

သူ့စကားကြောင့် ကိုညို တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ။

"မင်းကလည်း မကျေနပ်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ ဒါလည်း အတတ်ပညာတစ်မျိုးပဲလေ၊ ပင်မြင့်စံက ရုပ်ရှင်လောကမှာ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ အဆင်အပြေဆုံး၊ မင်းသမီးလို့ နာမည်ထွက်တာ၊ အနုပညာလောကမှာ 'ဖြစ်'သွားဖို့ ဆိုတာ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ပေါင်းတတ်သင်းတတ်ဖို့ လည်း အရေး ကြီးတယ်"

"မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ပင်ကိုအရည်အချင်းနဲ့ လည်း အများကြီးဆိုင်ပါတယ်၊ တော်တဲ့ သူက ဘယ်သူပဲ ဆွဲချချ တက်မှာ ပဲ"

"ဟကောင်ရ ...၊ မတော်ဘဲနဲ့ တက်သွားတဲ့ သူတွေ ရှိလို့ ပေါ့ဟ၊ ငါပြောတာ ဒါပြောတာ ကြယ်ပြာဆိုရင် တကယ်တော်တဲ့ သူပါပဲ၊ စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင် အချိုးမပြေပေမယ့် သရုပ်ဆောင်ခက ထိပ်ဆုံးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လောက် မတော်ပေမယ့် စာနယ်ဇင်းက ပို့ပေးလို့ သူနဲ့ တန်းတူ ထိပ်ဆုံးရောက်သွားတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်၊ စာနယ်ဇင်းသမားအစစ်ဆိုတာ ဆွဲတော့ မချတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆွဲတော့ တင်ပေးနိုင်တယ်မောင်၊ အဲဒါ ... မင်းမှတ်ထား"

"ပင်မြင့်စံလည်း ခင်ဗျားတို့ ဆွဲတင်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

ကိုညိုရယ်သည်။ ။

"ဟဲ ... ဟဲ ... အဲလိုကြီးတော့လည်း ငါမဆိုလိုဘူးလေကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပင်မြင့်စံက ကြယ်ပြာနောက်မှ ပေါ်လာတာ၊ ခု ... ကြယ်ပြာနဲ့ တန်းတူဖြစ် သွားတာ ခင်ဗျားတို့ ဂျာနယ်လစ်တွေ 'ပို့'လို့လေ၊ ကြယ်ပြာက စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေတော့ ကြယ်ပြာကို ဆွဲချလို့ မရပေမယ့် သူ့ကိုကျော်နိုင်မယ့် နောက်တစ်ယောက်ကို အစွမ်း ကုန် ခင်ဗျားတို့ 'ပို့'ပေးမယ်လေ၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေကျ အလုပ်ပဲ၊ တစ်ယောက်ကို မကြိုက်ရင် တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပို့ကြမယ်၊ ဒါပဲ ပေါ့"

"ဘာလဲ ... မင်းက ခံရခက်နေတာလား"

သူ အငိုက်မိသွား၏။ မျက်နှာမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ ... ခံရ မခက်ဘူး၊ စာနယ်ဇင်းတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သိပ်ဆန်တာကို ကျွန်တော်မကျေနပ်တာ၊ (Fair) မှ မဖြစ်ဘဲ၊

ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သူကို အကောင်းရေးမယ်၊ မကြိုက်တဲ့ သူ ကို အဆိုးရေး
မယ်၊ ဒီလိုလား၊ ဂျာနယ်လစ်ဇင်ရဲ့ (Ethic) ဆိုတာ ဘယ်မှာ လဲ"

"ငါတို့ ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ဂျာနယ်ကတော့ အက်သစ်ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဆရာ
သစ်က ဒီနေရာမှာ အရမ်း မျှပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ... မင်းသမီး ကြယ်ပြာကို
လည်း တော်ရင်တော်သလို ရေးပေးပါတယ်"

"ကျွန်တော့်ရဲ့ မင်းသမီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဪ ...၊ သိဘူးလေ၊ ဆိုင်များ ဆိုင်သလားလို့ "

"ကိုညိုနော် ...၊ ခင်ဗျားကြီး"

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ကိုညိုလက်မောင်းကို ပိတ်ထိုးလိုက်မိသည် ။

ကိုညိုက သူ့ကို ရှောင်ပြေးရင်း မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်လာသည်

။

"ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ..."

သူရော ကိုညိုပါ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားမိတာဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ကောင်ရေ ... ဆိုင်ဆိုင် ... မဆိုင်ဆိုင်တော့ မသိဘူး၊ ဟိုမှာ
အားလုံးစောင့်နေရတဲ့ သူ တစ်ယောက်တော့ လာပြီ၊ ပြေးဦးဟ ..."

ကိုညိုက ပြေးတော့ သူလည်း နောက်ကနေ အမောတကြီး
လိုက်ပြေးရင်း မေးရသည် ။

"ကိုညို ... ကိုညို ... ဘယ်သူလဲဗျ"

"မင်းရဲ့ ကြယ်ပြာ ..."

သတ္တုပြာရောင်ဟွန်ဒါ (CRV) ကားလေးက ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်း
ဝင်လာသည် ။ စာနယ် ဇင်းသမားတွေ အုံခဲနေသည့် နေရာကို
ကျော်သွားသည် ။ ကားပါကင်နေရာမှာ အရင်သွားထိုးနေ သည် ။

တခြားတခြား သရုပ်ဆောင်တွေလို ပင်မဝင်ပေါက်ရှေ့ ကြွကြွလေး
ရပ်ပြီး ဆင်းချလာတာ မဟုတ်။

လူအုပ်ကြီးနဲ့ ဝေးရာသို့ တမင်မောင်းချသွားတဲ့ သဘော။ ထည်ဝါခ
မ်းနားမှုတွေကို မလိုချင် တဲ့ သဘော။ လှုပ်ရှားပွဲဆူအောင် ဖန်တီးနေတဲ့
လူတွေကို ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားချင်တဲ့ သဘော။

ကားထဲမှ ကြယ်ပြာ ဆင်းလျှောက်လာသည် ။

ဆူညံနေသော အသံတွေ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို
တိတ်ဆိတ်သွားပါသည် ။ အပြာ ...။

သူမသည် အကယ်ဒမီပွဲတိုင်းကို နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အပြာရောင်
ဝတ်တတ်သည် ဟု သတင်းကြီးဖူးသည် ။

အခုတော့ တကယ်ပါ။

မိုးပြာရောင် ကနွတ်ပိုးစ ဖျော့ဖျော့လေးပေါ်မှာ ပိတ်ဖောက်ဇာပန်းပွ
င့် အဖြူလေးတွေက လုံချည်အနားသတ်ရယ်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်အနားနဲ့
လည်ထောင်ကော် လာလေးရယ်ပေါ်မှာ သာ ထိုးထားလို့ သူမရဲ့ အလှ
က သူများ တွေလို ရှုပ်ပွမနေဘဲ ရှင်းလင်းထင်းပြတ်နေပါသည် ။

ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာကလည်း ပလက်တီနမ်နဲ့ စိန်ရောယှ

က် ယက်လုပ်ထားတဲ့ သေးသေးမျှင်မျှင် ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးရယ်၊ တစ် ပွင့်စိန်နားကပ်ရယ်၊ ပလက်တီနမ် ဟန်းချိန်းနဲ့ စိန် လက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်းလောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ပလက်တီနမ် (Foot Chain) လေးတစ်ကြိုးရယ် ...။

လိုတာထက်ပို၍ အလှမဆင်သောကြောင့် ကြယ်ပြာရဲ့ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုက မိန်းမချင်းပင် ငေးယူသွားရလောက်အောင် ခေတ်မှီကာ အဆင့်မြင့်နေသည် ။

သူ့အနီးမှာ အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မမ နှစ်ဦး ဓာတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေရင်း စကားလည်း တီးတိုးပြောကြသေးသည် ။

"ဒီနှစ်လည်း ကြယ်ပြာဒီဇိုင်းက တော့ပဲပဲနော်၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူဘဲ ရှင်းရှင်းလေးဝတ်တာ ကိုက ဆန်းနေတာ၊ တွေ့လား ... အပြာရောင် သစ်ခွကလည်း တစ်ပွင့်တည်း"

"အေးနော် ... အဖြူနဲ့ အပြာကို ရောထားတဲ့ သူ့ဝတ်စုံက ပလက်တီနမ်နဲ့ စိန်နဲ့ ကို ဟပ်နေ တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကြယ်ပြာဖြစ်နေတာပဲ"

သတင်းထောက်တွေ ရှေ့တိုးဝိုင်းအုံ့သွားကြချိန်မှာ သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူး ကျယ်သွားပုံက သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ဆောင်နေတာမဟုတ်။ တကယ်ကို ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သွားတဲ့ ဟန်။

ကင်မရာမီးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ဝင်းလက်သွားချိန်မှာ လှလှပပလေး ပြုံးနေဖို့ ကိုတောင် သတိမရတော့ဘူးလား မိန်းကလေးရယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။

မင်းလေးဟာ ... မြန်မာပြည်က နာမည်အကြီးဆုံး ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို၊ ကြော်ငြာမင်းသမီးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

လူတွေဝိုင်းအုံ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတဲ့ အလယ်မှာ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးမလို ကွေးသွားလိုက်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ မျက်မှောင်ကျုံ့ မဲ့ကျသွားလိုက် ဖြစ်နေတာက ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ ကလေးလေးအတိုင်း။

သူမ ခံစားရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်နှာပြင်ပေါ် ဖုံးကွယ်မရအောင် ပေါ်လာတတ်တဲ့ ပုံစံကိုက ဒီနေ့ ‘ကြယ်ပြာ’ရဲ့ နာမည်ကြီး အမူအရာ။

ဒီလို ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး စိတ်ထဲရှိသလို ပြုမူပြောဆိုတတ်လို့ စာနယ်ဇင်းတွေက အထင်လွဲ တတ်ပေမယ့် ဒီအိုက်တင်လေးတွေကိုပဲ ပရိသတ်က စွဲမက်နှစ်ခြိုက်ကာ ကြယ်ပြာမှ ကြယ်ပြာ ဖြစ် နေကြတာ။

တုန်လှုပ်ရှက်ရွံ့ကာ စာနယ်ဇင်းသမားတွေကို ဖြတ်ပြီး ရှေ့ဆက်မတိုးတတ်တော့ဘဲ နေရာမှာ တင် ရပ်တန့် ငြိမ်သက်နေတဲ့ အဲဒီ အလှနတ်ဘုရားမလေးကို သူပါ ကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေတော့ ကိုညိုက သူ့ကျောကုန်းကို အိုးခနဲလှမ်းထုသည် ။

"ဟ ... ဘာငမ်းနေတာလဲ၊ ရိုက်လေ ... ဖိုးရွှေလ၊ သေတော့မှာ ပဲ၊ ဒါဟာ ... အကယ်ဒမီ ပွဲမို့လို့ ကြယ်ပြာ ဒီလောက်ကြာကြာရပ်ပြီး ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံနေတာ၊ ဒီပြင်နေရာမှာ ဆို ..."

ကိုညိုစကား မဆုံးသေးခင် ကင်မရာတွေကို အယောင်ယောင်အမှားမှား ကောက်ကိုင်မိ သည် ။

ဘယ်ရှုထောင့်ကရိုက်ရိုက် အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်မို့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကမန်းကတန်းပဲ ရိုက်ယူလိုက်သော်လည်း ပုံတိုင်းမှာ လှပအသက်ဝင်နေမည်မှာ သေချာနေသည် ။

ကြည့်လေ။

မျက်တောင်တုမတပ်ဘဲ မည်းနက်ကော့ညွတ်နေတဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေနဲ့ ရီဝေဝေမှိုင်းပျနေ တဲ့ မျက်လုံးလေးတစ်စုံ။

(အဲဒီမျက်လုံးတွေနဲ့ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်စက်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျအောင် သရုပ် ဆောင်တဲ့ အခါ တွဲဖက်မင်းသားတစ်ယောက်ခမျာ ပြောရမည့် ခိုင်ယာလော့တွေတောင် မေ့သွားသတဲ့ ... ဟု သတင်းတစ်ခုက ဆိုသည် ။)

နှာတံလေးက အနည်းငယ်တိုသယောင်ရှိပြီး အဖျားလေးလန်ကာ ကော့နေပုံက မလှပါဘူး ... ဟု ပြောလို့ ရသော်လည်း တီဗီကြော်ငြာတစ်ခုမှာ အဲဒီနှာခေါင်းလေးကိုပဲ တစ်ချက်ရှုံ့ကာ "အရမ်းကြိုက်" လို့ အော်ပြီးသရုပ်ဆောင်လိုက်တဲ့ အချို့ရည် ကြော်ငြာတစ်ခု ဝုန်းခနဲပေါက်သွားလို့ ဈေးကွက်မှာ တောင် ရောင်းမလောက်အောင် ပြတ်သွားတဲ့ အထိ ... တဲ့ ။

မဆန်းဘူးလား။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စုစုထူထူလေး။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ပေါင်းဖက်လိုက်တော့ ကော် ပတ်ရုပ်လေးနဲ့ တူသွားတာအမှန်။

ဘယ်အချိန်မှာ ကြည့်ကြည့် ဒီမျက်နှာလေးကို အခုမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာပါဟု ပြောပြလျှင် ယုံကြမည့်သူတွေချည်း။

ကြယ်ပြာရဲ့ နောက်က အဖော်လိုက်လာသူသည် သူမပုံစံနှင့် လုံးဝ မလိုက်ဖက်သော ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခန့်ခန့်ထည်ထည် (ဘော်ဒီဂတ်ဟု လည်း ပြောကြသည့်) သူမ၏ အလှပြင် ဆရာမ မာမီလင်းခေါ်လင်းလင်းဖြစ်ပါသည် ။

ဂျာနယ်လစ်တွေရဲ့ မေးခွန်းတွေ စနေပြီ။

"ဒီဝတ်စုံက အကယ်ဒမီဝတ်စုံလား ပြာလေး"

"အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မနှစ်ကနဲ့ ဘာကွာလို့လဲ၊ ဒီလိုပဲ ဝတ်တဲ့ ဥစ္စာ"

အမှန်တော့ ဒီထက်ပိုချောမွေ့တဲ့ စကားမျိုးနဲ့ ပြောဖို့ သင့်ပါသည်။
သို့မဟုတ် ကြယ်ပြာသည် ပင်မြင့်စံ ... မဟုတ်။

"ဒါဆို ဘယ်သူရမယ် ထင်လဲ၊ ပြာလေးကို လူတွေ
တအားပြောနေကြတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရမယ်ထင်လား"

"ဘယ်သိပ္ပံမလဲ၊ မသိလို့ လာကြည့်တာကို၊ ဘာတွေ မေးမှန်းလည်း
မသိဘူး၊ ဖယ်တော့လေ၊ ဒီမှာ နောက်ကျနေပြီ"

ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း သူမအသံက စိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ ပြတ်တော
င်းလာသည်။ ဒါတွေကို ပင် စာနယ်ဇင်းများက သူမကို ဆက်ဆံရေး ကျ
တောက်သည် ဟု ပြောနေကြခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

တကယ်တော့ သူမရဲ့ စိတ်က ကလေးလေးလို ထိလွယ်ရှလွယ်လွန်း
တာပါ။

ဒါကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးလား။ သူမဘက်က ဘယ်သူမှ တွေးကြ
ည့်မပေးနိုင်ကြဘူးလား။

စိတ်ထဲမပါတာကို ဟန်လုပ်ပြီးပြမနေချင်တာ ကြယ်ပြာရဲ့ ရိုးသားမှု
ပဲ။ အဲဒါမာယာ မပါဘူး လေ။

သူ ... ဘာဖြစ်လို့ ကြယ်ပြာဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်နေချင်တာလဲ
... သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိ။

အဲဒီရောဂါ ဘယ်အချိန်က စတင် လာခဲ့မှန်းလည်း သူမသိခဲ့။

သူ တကယ် ဒုက္ခရောက်နေပါပြီ။

ကြယ်ပြာ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးတော့ သတင်းထောက်အုပ်စုကြီး ကပါ ဝေါခနဲ ရွေ့လျား စီးဆင်းလာသည်။ ။

"ပြာလေး ... ဘယ်သူတွေရမယ်ထင်လဲ"

"ဒီမိုးမှာ တော့ ငိုမယ်ဆောင်းမှာ ရမယ်လို့ ထင်လား"

"အဲဒီကားမှာ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ပုံစံနဲ့ အရမ်းတူအောင် ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လောက် လူနာ တွေကို သွားကြည့်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား"

"ဒီဝတ်စုံက ဘယ်သူလက်ရာလဲ၊ ဘယ်လောက်ဖိုးကုန်သွားလဲ"

"ဖိနပ်ကော ... ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်တာလဲဟင်"

သူမအစား မာမီလင်းက အသံဩဩ အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ မေးခွန်းတွေ ကို ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်သည်။ ။

"တောင်ကြီးရှုတင်ကနေ ဒီပွဲကိုတက်ဖို့ လေယာဉ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆင်း လာတာလေ၊ အဲဒါ ကြောင့် နောက်ကျနေတာ၊ ပြာလေး အရမ်းစိတ်ပူနေ တယ်၊ မနေ့က ဖလိုက်ကန်ဆယ်ဖြစ်လို့ ၊ တော် ကြတော့နော်၊ ဟိုမှာ သူ က အေးအေးဆေးဆေး ခုံမှာ ထိုင်ချင်လှပြီ၊ အလင်းတောင် မောနေပြီ ... သိလား၊ ပြန်လာရတာက အဝေးကြီး"

မာမီရှင်းပြမှ ပင် စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ဘေးရဲသွားပါသည်။ ။

သူမက လှည့်၍ ပင်မကြည့်တော့ပါ။

ဒါကို တချို့က အမြင်ကြည်လင်ချင်မှ လည်း ကြည်လင်ပါလိမ့်မည်။ အခုကိုပင် နောက်ကွယ် မှာ မကျေမနပ်နဲ့ စကားတင်း စဆိုကြတော့သ ည်။ ။

"တောင်ကြီးက ဆင်းလာတာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျနေတာပဲ၊ သူနဲ့ အဲဒီမှာ တွဲရိုက်နေ တဲ့ ဘုန်းလကျာလည်း ပြန်လာတာ၊ မင်းသား ကတောင် မေးခွန်းတွေ အကုန်စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေသွား သေးတယ်၊ မင်းသမီးက နည်းနည်းကို ရိုင်းတာ"

"ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ခရီးပန်းတာမမှုဘူးလေ၊ သူက မိန်းက လေးပဲ၊ ပင်ပန်းနေလို့ နေမှာ ပါ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေးကြဦး"

ဘာပဲပြောပြော ကြယ်ပြာရဲ့ အကြောင်းကတော့ ပြောစရာကို ဖြစ် သွားပြန်ပြီလေ။

သို့ပေမဲ့ ကြာကြာပြောဖို့ အချိန်မရ။

နောက်ပေါက် မော်ဒယ်မင်းသမီးလေးတစ်ဦးက ခပ်ဟော့ဟော့ အဝ တ်အစားနဲ့ ပွဲတက်လာ ၍ စာနယ်ဇင်းတွေ အပြေးအလွှား ဝိုင်းသွားကြပြန်သည် ။

***

လေးထပ်ကွမ်းအကယ်ဒမီဆုရှင် မို့မို့မြင့်အောင်က စာအိတ်ထောင့် ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ရင်း စင်အောက်မှ ပရိသတ်ကြီးကို မျက်လုံးတစ်ချ က် ဝေ့ကြည့်လိုက်သေးသည် ။

စာအိတ်ထဲက စာရွက်ကို ဖြန့်နေစဉ်မှာ ဘေးနားက ဗန်းကိုင်မိန်းက လေးတစ်ဦးပေးသော မိုက်ခရိုဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သဖြင့် စာရွက်ဖြန့် သံတွေ ကျယ်လောင်စွာ စပီကာမှ ဟိန်းထွက်လာ သည် ။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည် မှာ အံ့ဩစရာ
အလွန်ကောင်းသည်။ ။

မိုးမိုးမြင့်အောင်က စာရွက်ကို ငုံ့ဖတ်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အရင်ရယ်သည်
။

ဒီလိုအချိန်ဆို ဒီခန်းမကြီးထဲက လူတွေအားလုံးသာမက တစ်နိုင်ငံ
လုံးမှာ ရှိတဲ့ တယ်လီဗေး ရှင်းစက်များ ရှေ့တွင်
ထိုင်စောင့်ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ်ကြီးရဲ့ ရင်တွေပါ တူညီစွာ
ခပ်ပြင်းပြင်း ခုန်နေကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

သူ့ ရင်တွေတောင် လိုတာထက် ပိုခုန်နေသလား။

သူ မသိချင်ပါ။

ခန်းမထဲရှိ ကင်မရာမန်းများ သည် အုပ်စုနှစ်စုခွဲ၍ ကြေညာသံကို
စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူတို့ လက်ထဲက ကင်မရာများကိုလည်း အဆင်
သင့် ရိုက်ရန်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ။

ဓာတ်ပုံဆရာတွေ နေရာယူ ချိန်ရွယ်ထားကြသည့်နေရာက မင်းသ
မီးက နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ ရှေ့တွေမှာ။ ။

တိုင်ပင်စရာမလို။ တစ်ယောက်က ပင်မြင့်စံ။

နောက်ထပ် အဝိုင်းခံထားရသူက ကြယ်ပြာ ...။

ဒီနှစ်မှာ ဒီနှစ်ယောက်တည်းက မင်းသမီးဆုကိုရမှာ သေချာနေသ
ည် မို့ ဓာတ်ပုံဆရာများ ၊ သတင်းထောက်ဂျာနယ်လစ်များ ပင်မြင့်စံအ
နီးမှာ နဲ့ ကြယ်ပြာအနီးကလွဲလို့ ဘယ်မှ မရွေ့ကြပါ။

မိုးမိုးမြင့်အောင်က မိုက်ခရိုဖုန်းကို ခပ်ပင့်ပင့်မြှောက်ကိုင်လိုက်ရင်း

အပြီးမပျက် အော်ချလိုက် ပါသည်။ ။

"ဒီနှစ် ... အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး ဇာတ်ဆောင်ဆုကို ..."

အဲဒီအချိန်မှာ ပင်မြင့်စံက ပြီးပြီးလေး မော့နေသလောက် ကြယ်ပြာက စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ ဟန် ခေါင်းကို ငုံ့ကွယ်ထားပါသည်။ ။

"ရရှိသွားတဲ့ သူကတော့ ..."

သူ အသက်ရှူရပ်သွားသည် ထင်သည်။ ။

"ညီမလေး ... စံစံ ...၊ ပင်မြင့်စံ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်"

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဟာသွား၏။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး လက်ခုသံ၊ အော်ဟစ်အားပေးသံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားစဉ်မှာ သူတောင် မတုန်မလှုပ် ရပ်တန့်နေမိသေးတာ။ ကာယကံရှင်မှာ တော့ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားရ မလဲ။

သူ တွေးကြည့်လို့ ရသွားသည်။ ။

ခုနကတည်းက အုပ်စုနှစ်စုကွဲနေသော ဓာတ်ပုံဆရာများ သည် အုပ်စုတစ်စုတည်း ဖြစ်သွား သည်။ ။

နဂိုက ကြယ်ပြာရှေ့မှာ ဝိုင်းအုံနေကြသော ဓာတ်ပုံဆရာအုပ်စုကြီးသည် ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ပင်မြင့်စံ ထိုင်နေရာဘက်သို့ အကုန်လဲပြီ ဆင်းချသွားသည်။ ။

သူက အစကတည်းက ကြယ်ပြာ၏ ရှေ့နားမကျတကျမှာ နေရာယူထားသူ။ ဒီနှစ်အတွက် ရွှေစင်ရုပ်ဆုကို ကြယ်ပြာပဲ ရရမည်ဟု တွေးထင်ထားသူ။

နေရာပြောင်းကာ ပင်မြင့်စံအား လျှပ်စီးလက်သလို ဓာတ်ပုံတဖျတ်

ဖျတ်ရိုက်နေကြသော ဓာတ်ပုံဆရာတွေလို သူ ပြေးမသွားပါ။

နေရာမှာ တင် ရပ်တန့်လျက် သေဆုံးနေဆဲ။

ခန်းမတစ်ခုလုံး မီးမှောင်ချထားကာ ပင်မြင့်စံတစ်ယောက်တည်းကို စပေါ့လိုက် မီးမောင်း ကြီးထိုးထားသဖြင့် သူရပ်နေရာ ကြယ်ပြာရဲ့ ထိုင် ခုံရှေ့တွင် အမှောင်ရိပ်ကျနေခဲ့ပါသည်။ ။

ပင်မြင့်စံဘေးနားတွင် လူအုပ်ကြီးက တုန်းတုန်းနဲ့ ဝရန်းသုန်းကား ဆူညံနေသလောက် သူရပ်နေရာ ကြယ်ပြာဘက် အခြမ်းတွင် တော့ ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။ ။

မင်းသားမင်းသမီးတွေ၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံတွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေ၊ ဇာတ် ညွှန်းရေးဆရာ၊ စာရေး ဆရာတွေ၊ ပရိသတ်တွေ မြောက်များစွာက ပင်မြင့်စံကို ဝိုင်းအုံ၍ လက်ဆွဲသူဆွဲ၊ ဖက်နမ်းသူနမ်း၊ ပွေ့ဖက်၍ ဓာတ် ပုံတွဲရိုက်သူ ရိုက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။ ။

ပင်မြင့်စံက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးလေးနဲ့ အုပ်ကာ လှလှပပငိုပြနေ သည်။ ။ ငိုရင်းနဲ့ လည်း နှုတ်ဆက်သူတွေကို အပြီးမပျက် လှည့်ရယ်ပြရ သေးသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမလုပ်ပြနေပုံက ကြော့ကြော့မော့မော့ လေးနဲ့ အလှမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဟန်ဆောင်ထားမှန်း သိသာနေသ ည်။ ။

ဝမ်းသာတာတောင် အိုင်တင်လေးနဲ့ ဝမ်းသာပြနေတဲ့ မိန်းမ။ သူမရဲ့ အင်္ဂါအရယ်တွေကို သူ ... လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။

သူ စိတ်ဝင်စားတာက ကြယ်ပြာတစ်ယောက်တည်း။

အားလုံးက ပင်မြင့်စံရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဝိုင်းရံခစားဖို့ ပဲ ကြိုးပမ်း ကာ ဦးသစ်ရော၊ ကိုညိုရော ပင်မြင့်စံဘေးနားကို ဝန်းခနဲ ပြေးသွားကြ

တာမို့ သူ့ကို မေ့သွားကြလေသည်။ ။ သူတစ်ယောက်တည်း ကြယ်ပြာရဲ့ ဘေးနားမှာ ရပ်တန့်ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြ။

သူ ကြယ်ပြာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ကြယ်ပြာက ပင်မြင့်စံပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ တောက်ပနေသော အလင်းရောင်တွေကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ ငေးကြည့်ရင်းနဲ့ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ မျက်လုံးတွေက ကြေကွဲရိပ်တွေ သိသိသာသာ ထင်ဟပ်လာသည်။ ။ ကြယ်ပြာရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘယ်တော့မှ ခံစား ချက်ကို မျှီသိပ်ထားနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူ ရုတ်တရက် လက်ထဲမှ အိုလံပတ်စ်ကင်မရာကို ချထားလိုက်ပြီး ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာကို ပြောင်းကိုင်လိုက်သည်။ ။

ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာရဲ့ (screen) ဖန်သားပြင်ကနေ ကြေကွဲရိပ်တွေ ထင်နေသော ကြယ်ပြာ ရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို အမိအရ ဖမ်းယူလိုက်မိသည်။ ။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာဆိုတာ ဗီဒီယိုကင်မရာလေးလို ပင် လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို မိနစ်ပိုင်း အနည်းငယ်အထိ (lively) ရိုက်ယူပေးထားနိုင်သည်။ ။

အဲဒီပုံရိပ်တွေထဲကမှ အကောင်းဆုံး ရုပ်သေတစ်ပုံကို ရွေးချယ်ပြီး ဓာတ်ပုံအဖြစ် ပြန်ထုတ် ယူနိုင်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကြယ်ပြာရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို သူ အဆက်မပြတ် ကင်မရာနှင့် ရိုက်ယူနေလိုက်၏။

ကင်မရာထဲက မြင်ရသော မြင်ကွင်းထဲမှာ ပင် သူမရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ အမူအရာတွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲဖော်ပြနေတာ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပါသည်။ ။

ပထမတော့ ကြေကွဲနာကျင် ထိခိုက်သွားတဲ့ အမူအရာ။ ပြီးတော့ အဲဒီကြေကွဲရိပ်တွေကို လူမမြင်အောင် ချက်ချင်းဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်လိုက်တဲ့ အမူအရာ။

ပရိသတ်ကြီးရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ အတူ ရောယောင် လက်ခုပ်တီးပေးနေရပေမယ့် သူမရဲ့ အပြုံးတွေက အသက်မပါလှတော့ပါ။

မင်း ... အဲဒီလောက်တောင် ဟန်မဆောင်တတ်တော့ဘူးလား ကြယ်ပြာရယ်။

မျက်နှာကို အောက်သို့ငုံ့ကာ မေးကြောလေးတွေ တင်းစေ့လာတဲ့ အထိ နာလိုခံခက် မကျေ မနပ်ဖြစ်လာတဲ့ အမူအရာ။ အဆမတန် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို အတင်းမျိုချ ဖိနှိပ်ထားတဲ့ ပုံစံ။

ကလေးလေး တစ်ယောက်လို သူမရဲ့ အမူအရာတွေက ဖတ်ရှုရ လွယ်ကူလောက်အောင် ရိုးသားရှင်းလင်းလွန်းလိုက်တာ။ အဲဒီ အမူအရာတွေကိုပဲ သူက ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာလေးဖြင့် မလွတ်တမ်းဖမ်းရိုက်နေမိသည် ။

စင်မြင့်ဆီက အစီအစဉ်ကြေညာသူ ဒေါ်သန်းသန်းဝင်းသည် "နွေတစ်ည"ဇာတ်ကားထဲမှာ ပင်မြင့်စံရဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်များ နဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်အကြောင်းကို ညွှန်းဆိုဖွဲ့နွဲ့နေဆဲ။

ကြယ်ပြာရဲ့ ရှေ့က လုံးဝနေရာမရွေ့ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံတွေ စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ကူးနေတာကို လူတစ်ချို့ သတိထားမိစ ပြုလာသည် ။

မာမီလင်းကလည်း ကြယ်ပြာတစ်ယောက်ကိုသာ အသဲအမဲချိန်ရွယ် ရိုက်နေသော သူ့ကို တွေ့ရှိသွားပါသည် ။ မျက်နှာပျက်နေသော

ကြယ်ပြာကိုလက်တို့၍ သူ့ဆီ မေးငေါ့သည်။ ။

ကြယ်ပြာရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားတာကို အမှောင်ထဲမှာ ပင် သူမြင်ဖြစ်အောင် မြင် လိုက်သေးသည်။ ။

သူမ မျက်နှာက ခုနကထက် ပို၍ တင်းမာစူးရှသွားသေးသည်။ ။ သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက် သော မျက်လုံးများ နဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်တာကို ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်နိုင် ပြန်သည်။ ။

သူမ ဒေါသတွေထွက်သွားပုံ ရသော်လည်း ဘေးနားကမာမီခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မျက်နှာကို ဘာမှ မခံစားရလေဟန် ခေါင်းမော့ တည်ငြိမ်ပစ်လိုက်တာ သူတွေ့သည်။ ။

သို့ပေမဲ့ သူမအနီးမှာ ရပ်တန့်ကာ အခုထက်ထိ လုံးဝမခွာဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသော သူ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာပုံရသည်။ ။

သူ့ကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ။

သူမ အမူအရာကြောင့် သူရယ်ချင်သွား၏။ သူမပုံစံက သူ့ကို စိတ်ရိုလက်ရို ရန်တွေ့လိုက်ချင် ပေမယ့် ပရိသတ်ရှေ့မှာ မို့ မနည်းကို အောင့်အည်းသည်းခံနေရပုံမျိုး ...။ ဒေါပွပွနဲ့ မတတ်သာလို့ ငြိမ်ထိုင်နေရပုံမျိုး ...။

သူမ သည်းခံနိုင်စွမ်းတွေ ကုန်ဆုံးသွားပုံ ရပါသည်။ ။

ထိုနေ့ ရက်မ ၂၁ ဆတ်ခနဲထကာ သူ့ရှိရာဘက်ကို စုပွပွတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက် သွားသည်။ ။ မာမီလင်းကလည်း အူကြောင်ကြောင်အမူအရာဖြစ်ကာ ကြယ်ပြာနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ ထလိုက်သွားရသည်။ ။

အစကတော့ ဆုရသည့် ပင်မြင့်စံအား သွားနှုတ်ဆက်တော့မှာ ...

ဟု သူထင်လိုက်သော် လည်း သူ့အထင်နဲ့ အမြင်လွဲသွားသည်။ ။

ကြယ်ပြာ ထထွက်သွားတာ ခန်းမအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သည့် ထွက်ပေါက်ရှိရာ။ သူ အံ့ဩ သွားသည်။ ။

သူမ ပင်မြင့်စံအား လုံးဝ သွားမနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် လူမှုရေးအရ ပြုံးပြ မရယ်မောနိုင်တော့ဘူးလား ကလေး ရယ်။

အဲဒီလောက်တောင် ခံစားမှုကို အလိုလိုက်ချင်ရသလား။

မာမီလင်းက လှည့်ထွက်မသွားခင် သူ့ရှေ့က အဖြတ်မှာ သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်နဲ့ အတူ ခပ်နဲ့နဲ့ ပြောသွားသေးသည်။ ။

"ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဆုရတဲ့ သူတော့ မရိုက်ဘဲနဲ့ ဒီ ... လာရိုက်နေတယ်၊ အံ့ပါ"

***

မာမီလင်းနဲ့ အတူ ခန်းမအပြင်ဘက်ထွက်သွားသော ကြယ်ပြာသည် သူ့ထက် ခြေလှမ်းနှစ် ဆယ်ခန့် သာသွားမှ သူ ဟန်မပျက်နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ။

အကယ်ဒမီစင်မြင့်ပေါ်မှာ က နောက်ထပ် ဆုရှင်တစ်ဦးကို ကြေညာရန် အကယ်ဒမီ ဦးသုမောင်ကို ဖိတ်ခေါ်နေပြီ။

အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား စောင့်စားနေချိန်မှာ ကြယ်ပြာနှင့်အတူ သူပါရောပျောက်သွားတာ ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်နိုင်ပါ။

ခန်းမအပြင်ဘက်မှာ ကြယ်ပြာတို့ ကို သူ တော်တော်လေးရှာဖွေလို က်ရသည်။ ။ လူသူရှင်းလင်း ပြီး ပြတ်လပ်သော လှေကားထောင့်ချိုး တစ်နေရာကိုကွယ်၍ ကြယ်ပြာနဲ့ မာမီလင်းရပ်နေသည်။ ။

သူတို့ ရပ်နေပုံက လူမမြင်စေလိုဘဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရပ်နေပုံမို့ သူစိတ်ဝင်စားသွားပြန်သည်။ ။

သူကလည်း နံရံထောင့်ချိုးကို ကွယ်ကာ ကြယ်ပြာနဲ့ မာမီလင်းတို့ ပြောနေသော စကားတွေ ကို နားစွင့်လိုက်မိသည်။ ။

"ပြာလေး ... ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာတာလဲ၊ ဟိုမှာ မင်းသားဆုကျန် သေးတယ်"

"ပြာလေး ... ဖုန်းဆက်မလို့ "

"ဘယ်သူ့ဆီလဲ"

"ဦးဒေါင်းဆီပေါ့ ... လို့ "

"အပြန်မှ ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ပြန်မှ ဆက်မလို့ ဘဲ၊ အထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလို့ မှ မရတာ၊ ဟိုဓာတ်ပုံဆရာက ပြာလေးကိုပဲ မဲရိုက်နေတာ၊ လင်းလင်းတွေ့သားနဲ့၊ ပြာလေးက ဟန်မှ မဆောင်တတ်တာ၊ တော်ကြာ အဲဒီဂျာနယ် တွေက ရေးကြဦးမယ်၊ အကယ်ဒမီနဲ့ လွဲသွားတဲ့ ပြာလေးရဲ့ ကြေကွဲနေသော မျက်နှာ .... ဆိုပြီး ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဖော်ပြဦးမယ်လေ"

"ဟုတ်ပါ၊ အဲဒီကင်မရာမန်းလည်း အလင်းတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးတော့၊ ကြောင်တယ်နော်၊ သူများ တွေ ပင်မြင့်စံဘေးနားမှာ အုံခဲရိုက်နေတာတောင် သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြာလေးနားက မခွာတမ်းရိုက်နေတာ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ပြာလေးကို ခရေဇီဖြစ်နေတဲ့ သူနဲ့ တူတ

ယ်၊ လူပုံ ကတော့ သားနားတယ်တော့၊ အဆင်လေး ... နော်၊ အပြာ"

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ သွား ... ပေါက်တတ်ကရတွေ"

ကြားရသော စကားများကြောင့် သူ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသေးသည်။
ကြယ်ပြာဆီက လက်ကိုင်ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်နေသံ တတိတိကို
သူကြားရသည်။

"ဦးဒေါင်း ..."

ဦးဒေါင်းဆိုတာ ...။

သူကြားသိထားသိရသမျှ ကောလဟလသတင်းများ မှန်နေပြီလား။
ရင်ထဲမှာ တော့ အနည်း ငယ် တင်းကျပ်ဆို့နှင့်သွားချင်သည်။

ဟင့်အင်း ...။ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကြယ်ပြာရယ်။

"ဦးဒေါင်း ...၊ သမီး"

"... .."

"သမီး ... မရဘူး"

ကြယ်ပြာရဲ့ အသံလေးက အဖျားခတ်၍ တုန်ယင်နေသည်။

ဖုန်းထဲကလူတော့ မသိ။ ဘေးကနေ သူ နားထောင်နေရတာတောင်
ရင်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ဝင် ခံစားပြီး ကြေကွဲပေးနေမိ၏။

ဆုကြေညာပြီးပြီးချင်း လှမ်း၍ ဖုန်းဆက် သတင်းပေးရလောက်
အောင် အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတော့ ...။ ဒီလူဟာ ကြယ်ပြာရဲ့ ဘဝမှာ
ဘယ်လောက်တောင် ပါဝင်ပတ်သက်ထားသလဲ။ ဘယ်လောက်အဓိက
ကျသလဲ။ သူ ... အဆမတန် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သူ ကြားနေရသော စကားများကြောင့် ရှားရှားပါးပါးသတင်းတစ်ခု
နောက်သို့ လိုက်မိနေပြန် ပြီဟု လည်း သတိထားမိလိုက်သည်။ ။

ဗုဒ္ဓေါ ...။ ငါ ဒီနေရာမှာ ရပ်ပြီး သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ချောင်း
နားထောင်နေတယ် ဆိုတာ သိများ သိရင် ဘယ်လောက်များ ဒေါသထွ
က်လိုက်ကြမလဲ။

သူ နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်နေ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်တာတော့ မျှော်လင့်တာပေါ့ မရဘူးဆိုတော့
လည်း ဝမ်းနည်းတာပေါ့ ... ဦးဒေါင်းရဲ့ "

"... .."

"ဇာတ်ကောင်စရိုက် ဆိုးတာနဲ့ ပဲ မပေးတော့ဘူးလား၊ ဒါ ... ပြာ
လေး သရုပ်ဆောင်တာပဲ ဥစ္စာ၊ ဒီကားမှာ ပြာလေး သရုပ်ဆောင်တာ ပ
င်မြင့်စံရဲ့ နွေတစ်ညထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ လူတိုင်း သိတယ်"

"... .."

"အဲဒါ ... ပြောတာပေါ့၊ အကယ်ဒမီပွဲကို ဦးဒေါင်းတက်ပါလို့ ပြော
နေတာ၊ တကတည်း၊ ပြောလို့ ကို မရဘူး၊ အဲဒီ ... ဦးဒေါင်း ဟာ သူရတဲ့
ပွဲမှ တက်ချင်တယ်၊ စာနယ်ဇင်းတွေ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ"

"... .."

"လိုတာပေါ့၊ အခု သမီးကို ဘယ်သူက ချောမှာ လဲ၊ ဆုမရတဲ့ အခါ
ချောဖို့ ဦးဒေါင်းကို အနားမှာ ရှိစေချင်တာ"

"... .."

"ငိုမှာ ပဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ "

"... .."

"အလင်းက ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးငိုရင် သူကပါ ကတုန်ကယင်ကြီးနဲ့ ၊ အားကို မကိုးရဘူး"

"အံ့မယ်တော် ..."

မာမီလင်းဆီက မကျေမနပ်အသံကြီး ထွက်လာသည်။ ။

သူ စိတ်ထဲကနေ ဘာကို မကျေနပ်မှန်းမသိဘဲ ဒေါသထွက်လာမိပြန် သည်။ ။ ကြယ်ပြာနဲ့ အဲဒီ ဦးဒေါင်းဆိုတဲ့ လူ ပြောနေသော စကားတွေကို ဆက်မကြားချင်လောက်အောင် စိတ်တိုလာတာ ဖြစ်သည်။ ။

သူ နံရံထောင့်ချိုးအကွယ်ကနေ မသိမသာ ချောင်းကြည့်ကာ ဖုန်းဆက်နေသော ကြယ်ပြာကို သူ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာဖြင့် စတင် ရိုက်ကူးလိုက်မိသည်။ ။

ထည့်ကို ထည့်ဦးမယ်။

မင်းသမီး ကြယ်ပြာဟာ အကယ်ဒမီဆု ကြေညာပြီးပြီးချင်း ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းကောက်ဆက် သလဲ ... ဆိုတာ ဂျာနယ်ထဲမှာ ကို ဓာတ်ပုံနဲ့ တကွ ထည့်ပစ်မယ်။

ဦးသစ်နဲ့ ကိုညိုဆီ ဒီလိုသတင်းမျိုးသာ ယူသွားရင် ဘယ်လောက်တောင် သူတို့ သဘောခွေ နေလိုက်မလဲ။

ဒါမှ တကယ့်သတင်း။

"ဒါပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဇာတ်ကောင်စရိုက်က လာငှားရင် ပြာလေး လုံးဝမလုပ်တော့ဘူး၊ ပြာလေးကို ဘာမှ လာမတိုက်တွန်းနဲ့ "

"... .."

"ရှာပေး၊ ဦးဒေါင်းပဲ ဇာတ်ရှာ၊ ဦးဒေါင်းနဲ့ ဆိုရင်တော့ ရိုက်မှာ ပေါ့"

သူ့ရဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာလေးက (Zoom-8x) ရှိတော့ ကြယ်ပြာရဲ့ မျက်နှာကို အနီးကပ် ရအောင် ဆွဲရိုက်နေမိစဉ် ...။

မထင်မှတ်စွာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က နံရံအကွယ်ကနေ အပြင်ဘက်ကို တော်တော်ကြီးပေါ်သွား သည် ။

အဲဒီမှာ ...။

"အံ့မယ်လေး ... ဘုရားကြီးငုတ်တုတ်"

မာမီလင်းအသံက စူးခနဲ ကျယ်လောင်ထွက်လာသည် ။ သူတောင် လန့်ပြီး လက်ထဲကင်မရာ ပါ ခါသွားမိသေးတာ။

ကြယ်ပြာလည်း ကြောင်ပြီး ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောနေတာ ရပ်တန့် သွား၏။

သွားပြီ။ သူ့ကို သူတို့ တွေ့သွားပြီ။

သို့ပေမဲ့ သူ ကင်မရာကို ငြိမ်အောင်ပြန်ကိုင်ရင်း ကြယ်ပြာဆီကိုပဲ ချိန်ကာ ဟန်မပျက် ဆက် ရိုက်နေလိုက်သည် ။

ကြယ်ပြာရဲ့ ရှေ့ကို မာမီလင်းက ခုန်ဝင်ကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံဆက်မရိုက်နိုင်အောင် ကွယ်လေသည် ။ နှုတ်ကလည်း တရစပ် ရန်တွေ့နေပြန်သည် ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့၊ နင် ... ငါတို့ နောက်ကို ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ၊ ပြာလေးရေ ... ပြာလေး၊ ဒီမှာ ညည်းကို ရိုက်နေတယ်တော့"

"ဟာ ... ဖယ်ပါဗျ၊ ကျွန်တော် မင်းသမီးကို ရိုက်နေတာ"

"အံ့မယ်၊ မဖယ်ပါဘူး၊ ရိုက်စရာလား"

"အကယ်ဒမီပေးပွဲမှာ မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်တာ အဆန်းလားဗျ"

"ဆန်းတယ်၊ နင် ခုနကတည်းက ပြာလေးကိုပဲ သည်းသည်းမည်းမည်းလိုက်ရိုက်နေတဲ့ ကောင်၊ ဟိုမှာ ဆုရသွားတဲ့ ပင်မြင့်စံကိုတော့ သွားမရိုက်ဘဲ ပြာလေးကိုပဲ ရွေးရိုက်နေတာ ဒါ ... ဘာသဘောလဲ"

ကြယ်ပြာက ဖုန်းထဲကလူကို နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းပြောရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ဦးဒေါင်း ... သမီးနောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်၊ ဒီမှာ ပါပါရာဇီတစ်ကောင် လိုက်နှောင့်ယှက် နေလို့ "

ဖုန်းကို ထောက်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမက သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်လေသည်။ ။

"ရှင် ... ဘယ်လိုလူလဲ၊ အတင့်ရဲလှချည်လား၊ ဒီနေရာထိ လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ မိုက်ရိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို ချိုးဖဲ့ပစ်တာပဲ၊ ရှင်ကို တရားစွဲပစ်မယ် ဘာအောက်မေ့နေလဲ"

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ ထည့်မက်ခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းစုစု ထူထူလေးသည် တတွတ်တွတ်လှုပ်ရှား၍ အဆက်မပြတ် ရန်တွေ့နေတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် သူကြည့်နေမိလေသည်။ ။

သူမရဲ့ ဒေါသတကြီး နီမြန်းရဲတွတ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ လည်း ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သရုပ် ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘဲ တကယ့်စိတ်ဆိုးနေတာတောင် အင်မတန် ကြည့်လို့ ကောင်းနေပါသည်။ ။

သူမ မျက်နှာအား အနီးကပ်ဆွဲရိုက်နေသော ကင်မရာကို သူလုံးဝ

နေရာမရွှေ့မိသေးပါ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာကာ ရှေ့သို့ ကျားမလေးတစ်ကောင်လို ခုန်ထွက်လာသည် ။

"ပြောလေ ... ကဲလေ ...၊ ရှင် ... ခုထိ ရိုက်နေတုန်းလား၊ ပေးစမ်း ... အဲဒီကင်မရာကို ပေါက်ကို ခွဲပစ်မယ်"

ကင်မရာအား သူမ အတင်းဆွဲလုနေတာကို သူ အမြန်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။ သူမက ရှေ့ခြေ တစ်လှမ်းတိုးတော့ သူက နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရသည် ။

"ခင်ဗျား ... ဒေါသနည်းနည်း ထိန်းသင့်တယ်နော်၊ ခင်ဗျား ရန်တွေ့နေတဲ့ ပုံတွေ ကျွန်တော့် ကင်မရာထဲ ပါ လာပြီ၊ ဒါမျိုးက ဂျာနယ်တွေ အရောင်းသွက်မယ့် ပုံမျိုး"

ဒေါသနှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည် ။

"ရှင် ... ရှင်တော်တော် စော်ကားလွန်းနေပြီ၊ ကျွန်မ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး"

"ကျွန်တော် ... ဘာစော်ကားလို့ လဲ၊ ဒီလိုမျိုး အနုပညာရှင်တွေ စုဝေးကြတဲ့ ပွဲမှာ အနုပညာ ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို မှတ်တမ်းတင်တာ အပြစ်လား"

"ဟိုခန်းမထဲမှာ ရှင်ကြိုက်သလောက်ရိုက်၊ သေအောင်ရိုက်၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဘာလို့ ဒီနေရာ အကွယ်ထိလာရိုက်သလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဖုန်းပြောနေတာကိုလည်း ခိုးနားထောင်တယ်၊ ရှင် လူမှုရေးနားမလည်ဘူးလား၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖုန်း၊ ရှင်ဒီနေရာထိ လိုက်လာတာကို က ကျွန်မကို စော်ကားနေတာ"

"အမှန်က ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခင်ဗျား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖုန်းကို လုံး

ဝမပြောသင့်တာ"

"ဘာရှင့် ..."

သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ခုနကထက်ကို ပိုမိုပြူးကျယ်သွားလေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ... ခင်ဗျားအိမ် မဟုတ်ဘူး ၊ (public space)၊ အများ ပြည်သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နေရာ၊ လူတိုင်းဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်ရှိတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ဒီပွဲကိုတက်တဲ့ သူတိုင်း ဒီနေရာမှာ လာခွင့်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာ မလာဖို့ ဘယ်ဥပဒေနဲ့ တားမှာလဲ"

"ရှင် တော်တော် လူပါးဝပါလား"

"ကျွန်တော့် ကင်မရာက ဗီဒီယိုကင်မရာမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးကင်မရာဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားကံ ကောင်းသွားတယ်နော်၊ နို့မို့ဆို ခင်ဗျားအသံတွေပါ မှတ်တမ်းတင်ထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ"

"ရှင့်ကင်မရာထဲက ဖလင် ... ခုချက်ချင်း ထုတ်ပေးစမ်း"

"ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော်ရိုက်နေတာ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာဗျ၊ ဖလင် မပါဘူး၊ မမ်မိုရီကတ်ပဲ ပါတာ၊ မမ်မိုရီကတ်တော့ မပေးနိုင်ပါဘူး၊ လိုချင်တိုင်း ဝယ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုကို မှာ ရတာ၊ ဈေးကလည်း ကြီးသေးတယ်"

"ရှင့် ကင်မရာစုတ်လိုမျိုး ကျွန်မ ဆယ်လုံးဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ အခု ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာကို ရပ်စမ်း၊ မရပ်ရင် ကျွန်မ ... လုံခြုံရေးနဲ့ သွားတိုင်တော့မယ်"

မာမီလင်းက အကျယ်ကျယ် မဖြစ်စေချင်ဟန်တူသည် ။ သူမရဲ့ လက်ကို နောက်ကဆွဲပြီး သူ့ကို လေချိုလေးနဲ့ ဝင်ပြောသည် ။

"ဟဲ့ ... နင်ဒီနေ့ ဒီလောက်ရိုက်ရ ... တော်ပြီလေ၊ သွားတော့၊ ပြာလေးကို ဒေါသထွက် အောင်လာဆွမနေနဲ့ ၊ ပြီးတော့ နင်တို့ စာနယ်ဇင်းတွေကပဲ အပုပ်ချဉ်းမယ်၊ ပြာလေးက မာနကြီး သလေး၊ ဆက်ဆံရေးကျဲသလေးနဲ့ ၊ လုပ်ပုံက ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး "

"လင်းလင်း ...၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဘာမှ သွားပြောမနေနဲ့ ၊ လုပ်ပုံက ခုနခန်းမထဲမှာ က တည်းက မဟုတ်တာ၊ ဆုကြေညာတော့ ဆုရတဲ့ သူကို မရိုက်ဘဲ ပြာလေးကိုပဲ လာရိုက်နေတာ၊ သူ ... ပြာလေးကို သက်သက် သိက္ခာချဖို့ ကြံစည်နေတာ ထင်ရှားတယ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးမှာ ရော၊ စာပေနဲ့ စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့မှာ ပါ တက်တိုင်မယ်၊ သိလား"

သူရယ်လိုက်မိ၏။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိက္ခာချချင်လို့ လိုက်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကြယ်ပြာ"

"ဒါပေမဲ့ ဆုရတဲ့ သူကြေညာတော့ ရှင် ... ပင်မြင့်စံကို မရိုက်ဘဲ ကျွန်မကိုပဲ ဘာလို့ လာရိုက် နေသလဲ၊ သူများ တွေ အကုန် ဟိုဘက်မှာ ...၊ ကျွန်မ မျက်နှာပျက်သွားတာကို ရှင် သက်သက်စောင့် ပြီး ချောင်းရိုက်တာ မသိဘူး အောက်မေ့လို့ လား"

"ကျွန်တော်က အနိုင်ရတဲ့ သူတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလေ၊ ရှုံးတဲ့ သူတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စား တယ်"

"ဘာပြောတယ် ..."

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဟာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဆိုရင် ခင်ဗျားရှုံးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကြယ်ပြာ၊ အနိုင်ရတဲ့ သူတွေ အကြောင်းကိုချည်း ရေးတာ သ

တင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ရှုံးသွားတဲ့ သူတွေ အကြောင်းကိုရေးမှ သတင်းဖြစ်တာ၊ သမိုင်းဆိုတာ အနိုင်ရတဲ့ လူတွေ အကြောင်း ချည်း မှတ်တမ်းတင်ရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ"

ကြယ်ပြာရော မာဗီလင်းပါ သူ့စကားကြောင့် ကြောင်အလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။

သူမက မျက်မှောင်ကျူ၍ သူ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားနေဟန်ပြသည်။ ။ ပြီးတော့ ... အေးစက်စက်လေသံနဲ့ ...။

"ရှုံးတဲ့ သူတွေကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးပြီး ရှင်က စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ"

သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။ ။

"လူတွေက အရှုံးကို လက်ခံတုံ့ပြန်ပုံ မတူကြဘူးလေ အရှုံးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လုံးဝမတူကြဘူး၊ အဲဒါက အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အရှုံးနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါကျမှ အကဲဖြတ်ရတာ ပိုကောင်းတယ်ဗျ"

သူမက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခါးထောက်၍ လာရပ်သည်။ ။ ခုနက လောက်တော့ စိတ်ဆိုးပြင်း ထန်ပုံ မရတော့ပါ။

"ဪ ... ဒါဖြင့် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို ရှင်ကဘယ်လိုများ အကဲဖြတ်လိုက်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အကယ်ဒမီဆုရသွားတဲ့ သူက ကျွန်မ မဟုတ်ဘဲ ပင်မြင့်စံဖြစ်သွားလို့ အကြီးအကျယ်ဒေါ့၊ နာလို ခံခက် ဖြစ်နေတဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ သူများ ရတာကို မုဒိတာမပွားနိုင်ဘဲ ငြူစူစောင်းမြောင်းပြီး စိတ်ပုပ်လွန်းတဲ့ မိန်းမပေါ့လေ ... ဟုတ်

လား၊ ကျွန်မကို သေးသိမ်ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ထားရှိတယ်ဆိုပြီး ရှင် ... အခု အထင်သေးနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အခုမှ အထင်ကြီးသွားတာ"

"ရှင် ..."

သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်စွာ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည် ။ သူမနောက်က လင်းလင်းခမျာလည်း မအူမလည်ပုံစံနဲ့ လည်ပင်ကြီး ရှည်ထွက်လာ၏။

သူရယ်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးသွားပြီ ကြယ်ပြာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း အပြင်ကိုထုတ်ပြတတ်ဖို့ လူတိုင်း သတ္တိရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ လူဆိုတာမျိုးက တစ်စုံ တစ်ခုကို ကြောက်လို့ ၊ တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံနေရလို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မျှိုသိပ် နေကြရတာများ တယ်၊ ဟန်ဆောင်နေကြတာများ တယ်လေ၊ ခင်ဗျားက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ရိုးသားတယ်၊ ကိုယ်မကျေနပ်တာကို မကျေနပ်သလို ထုတ်ပြရဲတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူ ရှားတယ်ဗျ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ကြိုက်တာ"

"ဘာရှင့် ..."

သူမရဲ့ အသံက စူးခနဲထွက်လာပေမယ့် မျက်နှာလေးကတော့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရယ်ချင် နေတဲ့ ပုံ ပေါ်လာသည် ။ ရယ်ချင်နေတာကို အောင့်ပြီး တမင်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်နေသေးဟန် ဆောင် ထားတဲ့ သူမ အမူအရာလေးက သူ့စိတ်ကို ကိုင်လှုပ်နေပြန်သည် ။

သူမနောက်က မာမိကတော့ သူ့စကားတွေကို မယုံသလိုလိုနဲ့ မချို့မ

ချဉ်ပြီးကာ မျက်စောင်း ကြီးကို မလှမပ ပစ်ထိုးလိုက်သေးသည်။ ။

"ပြာလေး ... ဒါသက်သက် ညည်းကိုမြှောက်ပြောနေတာ၊ တိုင်မယ် တောမယ်လုပ်တော့မှ ဒီကောင်ကြောက်ပြီး လာဖားနေတာအဲ့"

သူ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟောဗျာ ...၊ အမှန်အတိုင်းပြောတော့လည်း မယုံဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား ... အဲဒီအတိုင်းပဲ ရိုးသားစွာနေစမ်းပါကြ ယ်ပြာ၊ လူဆိုတာ ရှုံးနိမ့်ရင် ဝမ်းနည်းရမယ်၊ နာကျင်ရမယ်၊ ဒေါသထွက် ရမယ်လေ၊ ရှုံးနိမ့်နေရက်သားနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်ပြစရာ မလိုပါဘူး၊ အရှုံးကို အမြဲတမ်း ကျေနပ်စွာ လက်ခံနေရင် ဆက်တိုက်ရှုံးသွားလိမ့်မ ယ်၊ သိလား ...၊ လူဆိုတာ မခံချင်တဲ့ စိတ်က နည်းနည်းတော့ ရှိရမယ်ဗျာ ၊ သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ မနာလိုစွာလည်း ပြိုင်ဆိုင်တတ်ရမ ယ်"

"ရှင် ကျွန်မကို ဆရာမလုပ်ပါနဲ့ "

သူမ မျက်နှာလေးက နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသေးပေမယ့် စူပုပ်မနေ တော့။

"ဒါပေမဲ့ ဆုကြေညာတုန်းက ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားတဲ့ ပုံကို ရှင်ရိုက် ထားတယ်၊ အဲဒီပုံ ဂျာနယ်ထဲမှာ ထည့်မှာ လား"

"ခင်ဗျား ခွင့်ပြုချက်ရမှ ထည့်မှာ ပါ"

"ကျွန်မ ခွင့်မပြုဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်မထည့်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထင်သ လို ပါပါရာဇီ မဟုတ် ဘူး"

"မယ့်ဘူး"

"ဗျာ ..."

"ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"စာနယ်ဇင်းဓာတ်ပုံဆရာတွေထဲမှာ ရှင့်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ရှင် ... စာနယ်ဇင်းသမား မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကျွန်မ မသင်္ကာဖြစ် လာပြီ၊ ရှင် ... ကျွန်မကို ... သက်သက်မဲ့ ..."

"ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှာ စာနယ်ဇင်းကတ်ပြား ချိတ်ထားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ... ကြည့်"

"ရှင် ဘယ်ဂျာနယ်ကလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကလဲ၊ မှန်မှန်ပြော ..."

"အိပ်မက်မြေ မဂ္ဂဇင်း၊ အိပ်မက်သစ် ဂျာနယ်"

"ဟင် ... ဒါဆို ဆရာဦးဉာဏ်သစ်တို့ ဆီကပေါ့၊ ကိုဘလှည့်တို့ တိုက်ကပေါ့"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ"

"ရှင်မညာနဲ့ နော်၊ ဦးသစ်ရော ... ကိုညိုတို့ နဲ့ ပါ ကျွန်မက ရင်းနှီးတာ၊ သူတို့ တိုက်မှာ ရှင့် လောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှိနေတာ ကျွန်မ လုံးဝမယ့်ဘူး၊ တစ်ခါမှ လည်း မတွေ့ ဖူးဘူး၊ မှန်မှန်ပြော၊ ရှင် ... ဘယ်ကလဲ"

"အမှန်ပြောတာလည်း မယ့်ပြန်ဘူး၊ မယ့် ... သူတို့ ပြန်မေးဗျာ"

"ရှင့်နာမည် ... ပြောလေ"

"လရိပ်"

"လရိပ် ... ဟုတ်လား"

လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို မေးစေ့မှာ ထောက်၍ စဉ်းစားနေသော သူမ ပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းနေ သည် ။ သူမကိုယ်သူမ (Carlie's Angels) ထဲက ဒရူးဘယ်ရီမိုးများ အောက်မေ့နေသလား မသိ ...။

"မယုံပြန်ဘူးလား၊ မပုတင် ... ပြရဦးမလား"

"ဘာလဲ .. မပုတင် ...?"

"မှတ်ပုံတင်လေ ...၊ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ လည်း ဒီနာမည်ပဲ"

သူမ ခမျာ မျက်နှာကို အတင်းခက်ထန် စူပုပ်ထားရာက မအောင့်နိုင်ဘဲ "ခစ် ..."ခနဲ တစ် ချက်ရယ်လေသည် ။

ရယ်နေတာကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးမှ ...။

"လရိပ်နော် ...၊ အင်း ... သိမယ်"

ကြယ်ပြာက သူမ၏ နာမည်ကျော် မထိတရီမဲ့ပြီးလေး တစ်ခုကို လှလှပပပြီးကာ သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

မာမီလင်းက လှည့်မထွက်ခင် သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ငုံ့ကြည့်၊ မော့ကြည့်ကာ "ဟက်"ခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးမှ ... စကားတစ်ခွန်းနဲ့ နှုတ်ဆက်သွား၏။

"ဟိုက ကြယ်ပြာဆိုတာနဲ့ သူက လရိပ်တဲ့ ၊ ကောင်ရှုပ်လေး၊ တင်တင်စီးစီးနဲ့ ၊ သွား ...၊ လူဆိုး"

သူ ရင်ခုန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

မာမီလင်း မျက်စောင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။

***